Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος — *Ἀθῆναι 20 Αὐγούστου 1932* — *Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 38*

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ τότε ἀκόμα δὲν ἤξερε τί λογῆς ἦταν. Ἀπὸ τὰ κομμένα λόγια ποὺ ἄκουγε γι' αὐτόν, ἰδοὺ τί θυμόταν, ἰδοὺ τί εἶχε καταλάβει καὶ συγκρατήσει:

Ὁ παππούς — πατέρας τοῦ πατέρα τοῦ Ριρῆ—δὲν ἀγαποῦσε τὴ «γαλάζια μαμμά». Ἦταν ἀφάνταστο, ἦταν ἀπίστευτο, ἀλλὰ ἔτσι ἦταν!

Τὴ μισοῦσε χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζῃ, γιατὶ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τὴν ἰδῇ, κι' εἶχε ἀντισταθεῖ ἀπὸ γεροντικὸ πεῖσμα στὸ γάμο τοῦ γιοῦ του.

Ἡ «γαλάζια μαμμὰ» ἦταν Ἀμερικανίδα... Ἴσως γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἤθελε καὶ τὴν ἀντιπαθοῦσε ὁ παππούς... Εἶχε μιὰν ἀποστροφὴ ἀκατανίκητη πρὸς κάθε τί ξένο.

Ὁπωσδήποτε, ἡ ἀντίστασή του βαστοῦσε. Τὰ χάλασε μὲ τὸ γιό του κι' αὐτὸ πίκραινε φοβερὰ τὸν πατέρα τοῦ Ριρῆ. Ἡ εὐτυχία λοιπὸν δὲν ἦταν τέλεια στ' ὄμορφο σπίτι, κι' αὐτὸ ἐξαιτίας τοῦ παπποῦ ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἰδῇ στὰ μάτια του οὔτε τὴ νύφη του, οὔτε τὸ γιό του.

Μιὰ μέρα—ὁ Ριρὴς τὸ θυμόταν καλὰ — ἡ «γαλάζια μαμμὰ» εἶπε στὸ μπαμπά:

— Δὲν πᾷς νὰ τὸν ἰδῇς;

— Δὲν θὰ μὲ δεχθῇ, ἀποκρίθηκε στενάζοντας ὁ μπαμπάς.

—Ἴσως συγκινηθῇ ἂν τοῦ πᾷς καὶ τὸν ἐγγονό του... Ναί, πήγαινε μαζὶ μὲ τὸ Ριρή μας.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ μπαμπάς. Καλὴ ἰδέα αὐτή... θὰ δοκιμάσω

Κι' ἔφυγε μὲ τὸ Ριρὴ σ' ἕνα ὡραῖο αὐτοκίνητο ποὺ τὸ διεύθυνε μόνος του. Ἡ χαρὰ τοῦ Ριρὴ θάταν μεγάλη, ἂν ἔπαιρναν μαζὶ καὶ τὴ μαμμά Ἀλλὰ ἡ μαμμὰ ἔμεινε στὸ σπίτι.

Πῶς τοὺς φίλησε ὅταν ἔφευγαν! Ἀφοῦ ὁ ἄντρας της μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ἔβαλε τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά.

— Στὸ καλό! εἶπε. Καλὴ ἐπιτυχία!.. Νὰ γυρίσετε γρήγορα, νὰ πάρετε καὶ μένα!

Ἡ φωνή της ἔτρεμε. Δὲν χωρίζεται ποτὲ κανεὶς χωρὶς λύπη ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾷ... Ἀπὸ μέρους της, αὐτὸ ἦταν μιὰ θυσία. Τῆς χρειάσθηκε μεγάλη αὐταπάρνηση γιὰ νὰ σπρώξῃ τὸν ἄντρα της σ' ἕνα διάβημα, ποὺ ἐκείνη θὰ τὸ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριά, στὴν ἀφάνεια, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε...

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε φύγει γοργό, χαρούμενο... Ὁ Ριρὴς ξανάβλεπε τὴ «γαλάζια μαμμὰ» στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ὀρθή, χλωμή, νὰ τοὺς ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ μαντήλι.

«Βρέθηκε ξαπλωμένος σ' ἕν' ἀχυρόστρωμα....»
(Σελ. 446, στ. α'.)

«Ξανάβλεπε τὴ *γαλάζια μαμμὰ* νὰ τοὺς ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸ μαντήλι...»
(Σελ. 445, στ. γ'.)

Στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου ἡ ὀπτασία χάθηκε. Τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε νὰ τρέχῃ περισσότερο. Δεξιὰ κι' ἀριστερά, τὰ δέντρα ἔφευγαν σὰν τρομαγμένα. Τὸν μεθοῦσε τὸ Ριρὴ αὐτὴ ἡ γρηγοράδα καὶ χτυποῦσε ἀπὸ χαρὰ τὰ χεράκια του.

Δέντρα, δρόμοι, σπίτια, ἄλλοι δρόμοι πάλι, κι' ἄλλοι... Τί ὡραῖο ταξίδι καὶ πόσο σύντομο φάνηκε στὸ παιδί!... Κι' ἐπιτέλους τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι ὅπου καθόταν τότε ὁ παππούς.

Ὁ Ριρὴς ξανάβλεπε καθαρὰ τὴν ξώπορτα ἀπ' ὅπου εἶχε μπεῖ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του· τὸ ἔκπληκτο, τὸ τρομαγμένο πρόσωπο μιᾶς ὑπηρέτριας ποὺ λὲς καὶ τοὺς ἔφραζε

τὸ πέρασμα· καὶ τέλος τὴ φοβερὴ ἐμφάνισῃ τοῦ παππποῦ, ποὺ ἀνένδοτος, ἀδιάλλακτος, ἀπώθησε μ' ἕνα νεῦμα τοὺς ἱκέτες, μὴ θέλοντας οὔτε νὰ τοὺς ἰδῇ οὔτε νὰ τοὺς ἀκούσῃ, κι' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι του τὸ γιό του καὶ τὸν ἔγγονο.

Ὤ, τί σκοτεινὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε ὁ σκληρὸς αὐτὸς παππούς! Μὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ φώναξε καὶ ποὺ ἔκαμαν τὸ μπαμπὰ νὰ χλωμιάσῃ; Ὁ Ριρὴς δὲν τὰ κατάλαβε καλά, τὰ θυμόταν ὅμως:

«— Σύ, ἂν θέλῃς, μεῖνε. Ἡ γυναίκα σου ὅμως δὲν θὰ περάσῃ ποτὲ τὸ κατώφλι μου».

Κι' ὁ μπαμπὰς ταῦ Ριρῆ, βλέποντας πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμψῃ τὸν ἄκαμπτο γέρο, ἔφυγε μὲ δακρυσμένα μάτια κι' ἐσφιγγε πιὸ δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του τὸ παιδί...

Ξαναμπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ ταξίδι ξανάρχισε. Ἀλλὰ τί διαφορὰ ἀπὸ τάλλο! Ὁ Ριρὴς δὲν γελοῦσε πιά, δὲν χτυποῦσε τὰ χεράκια του... Ἔβλεπε τὸν πατέρα του δακρυσμένο κι' ἔκλαιγε κι' αὐτὸς χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί...

Ἦταν τὰ δάκρυα ποὺ τὸν τύφλωναν; Ἦταν ποὺ εἶχε τὸ νοῦ του ἀλλοῦ; Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὁ κ. Λοράντ δὲν εἶδε ἓν' ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ ἐρχόταν ἀντίθετα. Κι' ἔπεσε πάνω του.

Ἡ σύγκρουση ἦταν φοβερή.

Ὅταν ὁ Ριρὴς συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία ὅπου τὸν εἶχε βυθίσει ἀπότομα τὸ δυστύχημα, βρέθηκε ξαπλωμένος σ' ἓν' ἀχυρόστρωμα καὶ τριγυρισμένος ἀπὸ χωρικούς, ποὺ τοῦ ἔτριβαν τὰ χέρια καὶ τοῦ ἔβρεχαν τὰ μηνίγγια μ' ἕνα μαντήλι ὑγρό.

Ἐκεῖ κοντά, στὸ χαντάκι τοῦ δρόμου, εἶδε τὸ αὐτοκίνητο ἀναποδογυρισμένο καί, πιὸ κοντὰ ἀκόμη, ξαπλωμένο σ' ἕνα φαρεῖο, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μ' ἕνα μαντήλι, ἓν' ἄψυχο κορμί—τὸν πατέρα του.

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τιναχθεῖ πάνω σ' ἕνα δέντρο κι' εἶχε μείνει στὸν τόπο. Ὁ μικρὸς Ριρὴς εἶχε πέσει πάνω σ' ἕνα θάμνο κι' εἶχε γλυτώσει.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ τὸ δυστύχημα εἶχε συμβεῖ κοντὰ στὸ χωριὸ ὅπου κατοικοῦσε ὁ παππούς, κουβάλησαν τὸ παιδὶ καὶ τὸ νεκρὸ στὸ σπίτι του. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ριρὴς πέρασε τὴν ξώπορτα ὁδηγούμενος ἀπ' τὴν ὑπηρέτρια, ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νἀναγγείλῃ στὸ γέρο-Λοράντ τὴ φοβερὴ εἴδησῃ.

Μὰ οὔτε αὐτή, οὔτε οἱ χωρικοὶ ποὺ κρατοῦσαν τὸν σκοτωμένο, δὲν ἦταν κατάλληλοι γιὰ τέτοια ἀναγγελία. Καὶ τὸ μόνο ποὺ μπόρεσε νὰ κάμῃ ἡ ὑπηρέτρια, ἦταν νὰ σπρώξῃ μπροστά της τὸ παιδὶ καὶ νὰ ψιθυρίσῃ:

— Κύριε... δυστύχημα... τὸ αὐτοκίνητο ἀναποδογυρίστηκε... Τὸ παιδὶ ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτα.

Ὁ παππούς τὰ κατάλαβε ὅλα. Σηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴ λύπη. Κι' ὁρμησε ἔξω, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ γιὰ τὸ Ριρή, φωνάζοντας:

— Ποῦ εἶναι;.. τὸν ἔφεραν;

Τί ἔγινε κατόπι ὁ Ριρῆς δὲν θυμόταν καλά.

Εἶχε μείνει σὰ μόνος, σὰν ἔρημος, στὸ ξένο ἐκεῖνο σπίτι, χωρὶς μπαμπά, χωρὶς μαμμά, χωρὶς χάδια. Στενοχωριόταν, δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ καί, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τἄγνωστα, τὰ ξένα, τὰ σκληρὰ πρόσωπα ποὺ τὸν τριγύριζαν, κρυβόταν στὶς πιὸ σκοτεινὲς γωνιές.

Κανένας δὲν ἐρχόταν νὰ τοῦ σκουπίσῃ τὰ μάτια, νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ὁ παππούς εἶχε γυρίσει κρατώντας στὰ τρεμουλιαστὰ χέρια του ἕνα *ρολόϊ*, ἕνα *πορτοφόλι*, κι' ὅ,τι ἄλλο εἶχε βρεθεῖ στὶς τσέπες τοῦ σκοτωμένου. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ λείψανα, ἦταν κι' ἕνα μενταλλιόνι. Ὁ γέρος, μόλις εἶδε τὴν εἰκονίτσα ποὺ εἶχε μέσα, θύμωσε. Τὸ πρόσωπό του δὲν ἔδειχνε πιὰ παρὰ θυμὸ καὶ μῖσος.

Οὔτε μπροστὰ στὸ θάνατο δὲν ἀφοπλιζόταν ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος. Καὶ πέταξε τὸ μεταλλιόνι στὸ πάτωμα γιὰ νὰ τὸ σπάσῃ.

Τἄφησε κεῖ χάμω καὶ μάζεψε τἄλλα πράγματα γιὰ νὰ τὰ κρύψῃ, μουρμουρίζοντας ἀκατάληπτα.

Φοβισμένος, ὁ Ριρὴς εἶδε αὐτὴ τὴν ἔκρηξῃ τοῦ θυμοῦ. Κι' ἅμα βγῆκε ὁ παππούς, βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ γωνιά του καὶ πῆγε στὸ πεσμένο μενταλλιόνι.

Ἔσκυψε, τὸ σήκωσε, κοίταξε τὴν εἰκονίτσα, ποὺ δὲν τὴν προστάτευε πιὰ τὸ σπασμένο γυαλί, καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς μαμμᾶς του, τῆς γαλάζιας του μαμμᾶς...

Τὴ χάϊδευε μὲ τὰ χεράκια του καὶ τὴ φιλοῦσε, σὰ νἄθελε νὰ τὴν παρηγορήσῃ γιὰ τὸ κακομεταχείρισμα τοῦ παππού.

Σὲ λίγο ὁ παππούς ξαναγύρισε κι' ὁ Ριρὴς χώθηκε πίσω ἀπὸ ἕναν καναπέ, κρύβοντας στὴν τσέπη του βαθιὰ τὴν πολύτιμη εἰκονίτσα. Ἔπειτα, μὲ τὴν ἀθῶα περιέργεια τῆς ἡλικίας του, σήκωσε τὰ φοβισμένα του μάτια κι' ἄρχισε νὰ κρυφοκοιτάζῃ τὸν παππού.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΜΟΥ

Στὶς 28 αὐτοῦ τοῦ μηνὸς ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Ὥς πέρσυ ἀκόμα δὲν ἤξερα νὰ τὴν πῶ καλὰ τὴ λέξη, οὔτε τί ἐσήμαινε. Γιατί γιόρταζαν στὸ σπίτι καὶ μὲ γέμιζαν φιλιὰ καὶ δῶρα; Ἡ μαμμὰ μοῦ ἐξηγοῦσε:

— Εἶναι ἡ μέρα ποὺ γεννήθηκες.

— Ποὺ γεννήθηκα;

— Ναί, ἡ μέρα ποὺ ἤρθες στὸν κόσμο καὶ γέμισες τὸ σπίτι μας χαρά.

Φέτος εἶμαι πιὸ μεγάλη καὶ καταλαβαίνω. Πολλὲς φορὲς βλέπω τὴ σκηνὴ ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι μιὰ τέτοια μέρα. Θὰ χτύπησε ἡ πόρτα· ἤρθε ὁ μπαμπάς. Ἡ Μαρία ποὺ τοῦ ἄνοιξε, θὰ τοῦ εἶπε ἀμέσως ὅτι εἶχαν φέρει στὸ σπίτι μας ἕνα μωρό. Ὁ μπαμπὰς θἀνέβηκε τρέχοντάς τις σκάλες· θὰ μὲ εἶδε καὶ θὰ τοῦ ἄρεσε. Καὶ τότε θὰ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ μαμμά.

Ἤμουνα μωρὸ τότε, δὲν ἤμουνα παιδὶ ἀκόμα, λέει ἡ μαμμά:

— Μεγάλωσες σιγὰ-σιγὰ κι' ἔγινες κοριτσάκι.

— *Πῶς μεγάλωσα, μαμμά*;

— Νά, ὅπως μεγαλώνει τὸ λουλούδι μέσα στὴ γλάστρα. Εἶδες πόσο μικρὸ ἦταν καὶ πόσο ἔγινε τώρα; Τρέφεται μὲ τὶς ρίζες του ἀπὸ τὸ χῶμα σιγὰ-σιγά.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν στὸ χῶμα.

— Ἐσὺ δὲν ἤθελες χῶμα. Ἔτρωγες γάλα στὴν ἀρχή, ὕστερα νερό, ψωμί, σοῦπες, κρέμες, καὶ μεγάλωσες σιγὰ-σιγά.

Τώρα ξέρω πῶς εἶναι τὰ μωρά, τὸ εἶδα στῆς θείας Ρίτας τὸ σπίτι ποὺ ἔχουν ἕνα... Ἔχει κάτι μικρὰ χέρια ὅλο κλειστά. Δὲν ἔχει καθόλου μαλλιά, καὶ τὰ μάτια του δὲν τ' ἀνοίγει ἐντελῶς. Ἡ μαμμὰ λέει ὅτι φοβᾶται τὸ φῶς, κι' ὅμως δὲν φοβᾶται ὅταν τοῦ κάνει κανεῖς οὔ, οὔ, οὔ, οὔτε ὅταν τὸ σκουντᾶ. Δὲν εἶναι ὡραῖα τὰ μωρά, ὅταν κλαῖνε εἶναι πολὺ ἄσχημα...

Τώρα κοντεύουν πάλι τὰ γενέθλιά μου. Πέρσυ μοῦ χάρισε ἡ μαμμὰ μιὰ μεγάλη ἀρκούδα, κι' ὁ μπαμπὰς ἕνα μικρὸ ὀργανάκι. Ἡ ἀρκούδα ἦταν πολὺ μεγάλη, τὴν ἔβγαλα Ναντή. Τὸ καλοκαίρι, ἡ γιαγιὰ τῆς ἔπλεξε ἕνα καπέλλο, ἦταν πολὺ ἀστεία μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο, ἦταν γαλάζιο καὶ τ' αὐτιά της δὲν χωροῦσαν νὰ μποῦν μέσα. Τ' ὀργανάκι ἦταν πολὺ ὡραῖο, τὸ κούρδιζα κι' ἔπαιζε ἕνα γλυκὸ σκοπό... ἀκόμα παίζει, μόνο ποὺ ἀκούγεται λιγώτερο. Τώρα δὲν ξέρω τί θὰ μοῦ χαρίσουν. Ἡ μαμμὰ μὲ φιλάει πολὺ-πολὺ ἅμα ἔχω τὰ γενέθλιά μου, καὶ μοῦ λέει:

— Σὰν σήμερα ἤρθες στὸ σπίτι μας. Νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια!

Προχθὲς τὸ βράδυ ἤρθε ὁ μπαμπὰς στὸ κρεβάτι μου...

— Κοιμᾶσαι, Κική;

—Ὄχι, μπαμπά.

— Ξέρεις, Κική, πότε ἔχεις τὰ γενέθλιά σου;

— Ναί, μπαμπά, στὶς 28.

— Εἶσαι πιὰ μεγάλο κορίτσι καὶ θέλω νὰ μοῦ πῇς ἐσύ, Κική, τί δῶρο νὰ σοῦ κάνω στὰ γενέθλιά σου. Πές μου τί θέλεις;

—Θέλω, μπαμπά, ἐκεῖνο τὸ μεγάλο βιβλίο μὲ τὰ πολλὰ ζῶα καὶ τὰ μεγάλα δέντρα ποὺ εἴδαμε μαζί. Μὰ πιὸ πολὺ θέλω νὰ μοῦ κάνῃς δῶρο πῶς γεννήθηκα.

— Τί δῶρο εἶναι αὐτό, Κική;

— Δῶρο, μπαμπά, πῶς γεννήθηκα.

— Θέλεις δηλαδὴ νὰ σοῦ πῶ πῶς γεννήθηκες· κι' αὐτὸ τὸ θέλεις γιὰ δῶρο στὰ γενέθλιά σου;

— Ναί, μπαμπά.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δῶρο. Ἔχεις καιρὸ νὰ τὸ μάθῃς, Κική. Εἶσαι μικρὴ ἀκόμη. Ὅταν γίνῃς πιὸ μεγάλη θὰ τὸ μάθῃς· ὅπως γεννιοῦνται ὅλα τὰ πράγματα στὸν κόσμο...

— Μὰ εἶμαι ἕξη χρόνων, μπαμπά.

Ὁ μπαμπὰς γέλασε δυνατά.

—Ἔχεις καιρὸ ὥς ποὺ νὰ γίνῃς εἴκοσι, τότε θἄσαι ἀληθινὰ μεγάλη.

— Εἴκοσι χρόνων... θἄναι πολὺ μακρυὰ ἀκόμη. Γιατὶ ἐγὼ ξέρω καὶ μετρῶ ὥς τὰ δώδεκα.

Ὁ μπαμπὰς γελοῦσε ὁλοένα.

— Τότε χάρισέ μου, μπαμπά, ἐκεῖνο τὸ βιβλίο, μ' ἀρέσει πολύ.

— Ναί, θὰ σοῦ τὸ πάρω τὸ βιβλίο. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ θὰ σοῦ χαρίσω κι' ἕνα μπουκέτο λουλούδια. Εἶναι ὡραῖα, Κική, τὰ λουλούδια. Καὶ εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο δῶρο, νὰ μᾶς κάνουν στὶς γιορτές μας. Θέλεις;

—Ὤ, ναί, μπαμπά, ἀπὸ τὸν κῆπο μας θὰ τὰ κόψῃς;

— Ὄχι, θὰ σοῦ τὰ φέρω ἀπέξω γιὰ νἄναι πιὸ ὡραῖα καὶ πιὸ ἀλλιώτικα.

Κι' ὁ μπαμπὰς ἔφυγε.

Κοντεύουν τώρα τὰ γενέθλιά μου. Θὰ κτυπήσῃ ἡ πόρτα· θὰ εἶναι ἕνα παιδὶ καὶ θὰ σηκώνῃ ἕνα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια. Θὰ ρωτήσῃ: «Ἐδῶ κάθεται ἡ Δνὶς Κική;» ὅπως γίνεται στὴ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ. Μὰ ἡ Μαρία δὲν θὰ καταλαβαίνῃ. «Ναί, Μαρία, γιὰ μένα εἶναι, πάρτα.»

Ἐπάνω θἄναι καρφιτσωμένη μιὰ καρτοῦλα· θὰ γράφῃ: «Στὴν Κική γιὰ τὰ γενέθλιά της.— Ὁ μπαμπάς»...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'.

Ἀμ ὁ Ροδίτης; Δὲν τὸν ξεχάσατε, βέβαια. Τί ἔκανε, λοιπόν, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ τριανταφυλλὶ γουρουνάκι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξαναβρῆκε τὴν ἐλευθερία του;

Μὰ ὅ,τι κάνουν ὅλα τὰ γουρουνάκια: Τριγύριζε δῶ κι' ἐκεῖ γρυλλίζοντας χαρούμενα κι' ἔσκαβε μὲ τὴ μύτη του τὸ χῶμα γιὰ νὰ βρῇ τίποτα τροῦφφες, ἢ ἄλλους φαγώσιμους βολβούς, καὶ νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα του.

Λένε πὼς ὅποιος χώνει τὴ μύτη του παντοῦ, μιὰ φορὰ τὴν παθαίνει.

Ἔτσι τὴν ἔπαθε κι' ὁ Ροδίτης μας. Γιατί, καθὼς ἔσκαβε στὴ ρίζα μιᾶς βαλανιδιᾶς, ἀντὶ νὰ βρῇ τροῦφφες, βρῆκε... μιὰ σφηκοφωλιά.

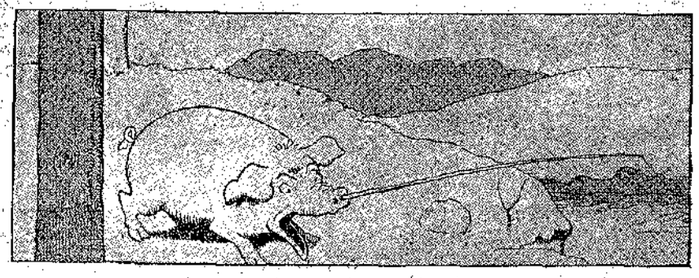

— Τ' εἶν' αὐτό; εἶπαν οἱ σφῆκες θυμωμένες. Ποιὸς ἤρθε δῶ νὰ μᾶς ξετρυπώσῃ καὶ ν' ἀνακατευθῇ στὶς δουλειές μας; Τὸν προσκαλέσαμε; Τώρα νὰ ἰδῇ ὁ ἀδιάκριτος, ὁ αὐθάδης!

Κι' ὅλες μαζὶ περικύκλωσαν τὸ Ροδίτη κι' ἄρχισαν νὰ τὸν τσιμποῦν ὅπου ἔβρισκαν.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θυμωμένο ἐκεῖνο σύννεφο ποὺ ἔβρεχε κεντριά, ὁ Ροδίτης τἔβαλε στὰ πόδια, Καὶ γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τῶν σφηκῶν, ἔκλεισε τὰ βλεφαρά του. Ἔτσι ἔτρεχε στὰ τυφλά.

Τρέχοντας, ἔφτασε στὴν ἀκροποταμιά. Ἐκεῖ ἕνας ψαρᾶς εἶχε στε-

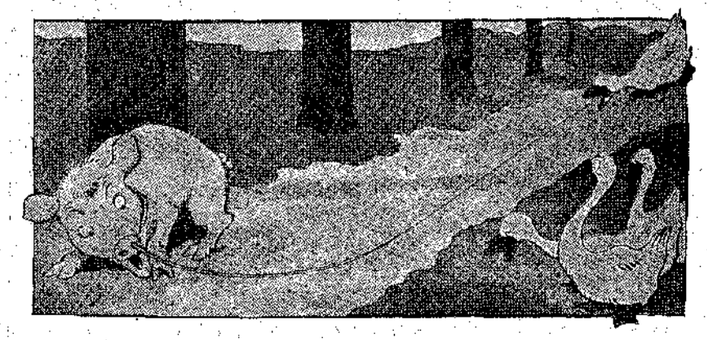

ρεώσει τὸ καλάμι τοῦ ἀγκιστριοῦ του, ποὺ ἦταν βυθισμένο στὸ νερὸ γιὰ νὰ πιάσῃ ψάρια, κι' αὐτὸς εἶχε ἀπομακρυνθεῖ γιὰ κάποια δουλειά του. Ὁ Ροδίτης μὲ τὰ κλειστὰ μάτια δὲν τὸ εἶδε, ἔπεσε πάνω του σὰ στραβὸς καὶ τὸ καλάμι χώθηκε βαθιὰ σ' ἓν' ἀπὸ τὰ ρουθούνια του!

Ὤ, μεγάλη συμφορά! Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ σφηνώθηκε στὴ μύτη του; Ὁ Ροδίτης ἀνοίγει τώρα τὰ μάτια του καὶ βλέπει τὸ μακρὺ καλάμι... Οἱ σφῆκες εἶχαν γυρίσει στὴ φωλιά τους, ἀλλὰ τὸ καλάμι δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ρουθούνι του. Τοῦ κάκου ὁ Ροδίτης πολεμᾷ κι' ἀγωνίζεται. Τὸ μόνο ποὺ κατορθώνει μὲ τὰ τινάγματά του, εἶναι νὰ τραβήξῃ ἀπ' τὸ νερὸ τὸ ἀγκίστρι, ποὺ εἶχε πιάσει ἕνα βατραχάκι...

Μερικὲς πάπιες, ποὺ κολυμποῦσαν στὸ ποτάμι, παρακολούθησαν τὴν παράξενη αὐτὴ σκηνή. Εἶδαν καὶ τὸ ρεχτικὸ βατραχάκι πιασμένο στὰ γκί-

στρι. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ πιὸ λαίμαργη, ἔτρεξε ἀσυλλόγιστα καὶ τὸ κατάπιε. Ἀλλὰ μαζὶ κατάπιε καὶ τἀγκρίστρι κι' ἔτσι βρέθηκε πιασμένη στὴν ἄκρη τοῦ ψαρευτικοῦ ἐργαλείου, ποὺ τὸ κρατοῦσε μὲ τὴ μύτη του ὁ Ροδίτης!

Τί ἔγινε τότε, ἀδύνατο νὰ τὸ φανταστῆτε! Θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΧΑΡΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Γ'

Στὸ Μαλεβιανὸ στρατὸ ἦταν καμμιὰ δεκαριὰ ἀξιωματικοὶ ποὺχαν δυσαρεστηθεῖ μὲ τὸ βασιλιὰ Εὐγένιο. Εἶχαν λάβει μέρος στὸν τελευταῖο πόλεμο καὶ νόμιζαν ὅτι ἀξίζαν γι' αὐτὸ νὰ τιμηθοῦν: νὰ προβιβαστοῦνε καὶ νὰ παρασημοφορηθοῦνε. Μὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν δείξει καμμιὰ ξεχωριστὴ ἀντρεία, ὁ βασιλιὰς οὔτε τοὺς προβίβασε. Ἔκαναν, λοιπόν, μιὰν αὐθάδη ἀναφορὰ γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσουν τὰ παράπονά τους. Κι' ὁ βασιλιὰς Εὐγένιος, ποὺταν ἀμείλικτος στὸ ζήτημα τῆς πειθαρχίας, τοὺς τιμώρησε αὐστηρά: τοὺς φυλάκισε καὶ τοὺς ὀπεβίβασε. Οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοί, λοιπόν, ἔτρεφαν μῖσος ἐναντίον του. Τὅμαθε αὐτὸ ὁ φιλόδοξος πρίγκηπας Ἀρθοῦρος, ποὺχε κι' αὐτὸς δυσαρεστηθεῖ μὲ τὸ βασιλιά, καὶ θέλησε νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν περίσταση. Συνομότησε, λοιπόν, μαζί τους νὰ ἐκθρονίσουν τὸ βασιλιὰ Εὐγένιο καὶ νἀνεβεῖ αὐτὸς στὸ θρόνο. Κι' ἅμα γινόταν βασιλιάς, θὰ ἱκανοποιοῦσε τὶς φιλοδοξίες ὅλων. Ἄρχισαν νὰ μυοῦν στὴ συνωμοσία τους κι' ἄλλους κι' ἔτσι κατόρθωσαν νὰ συμπαρασύρουν ἕνα μέρος τοῦ στρατοῦ. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ βγῆκε ὁ βασιλιὰς νὰ κάνη τὸν περίπατό του, ἀκούστηκαν οἱ φωνές: Κάτω ὁ βασιλιὰς Εὐγένιος! Ζήτω ὁ πρίγκηπας Ἀρθοῦρος! Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα. Ἔνοπλοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες ξεπρόβαλλαν ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους καὶ στιμάτησαν τἄλογα τοῦ βασιλιὰ καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Τότε ὁ πρίγκηπας Ἀρθοῦρος εἶπε μὲ τραχειὰ φωνὴ στὸ βασιλιὰ ὅτι θέληση ὅλου τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ ἦταν νὰ γίνη αὐτὸς βασιλιάς. Θὰ τὸν συνελάμβαναν, λοιπόν, καὶ θὰ τὸν ὁδηγοῦσαν στὰ σύνορα. Ὁ βασιλιὰς ἀγανακτισμένος σήκωσε τὸ μαστίγιο νὰ τὸν χτυπήση. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβγαλαν τὰ σπαθιά τους κι' οἱ ἀκόλουθοί του γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπίσουν. Καὶ θὰ χυνόταν αἷμα, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ λαός, ποὺ πιστὸς στὸ βασιλιά του εἶχε ὁπλιστεῖ μὲ πέτρες καὶ σανίδες, δὲν ἐπιτιθόταν κατὰ τῶν συνωμοτῶν καὶ δὲν ἔπιανε τὸν πρίγκηπα καὶ τοὺς ἀξιωματικούς. Οἱ ἄλλοι συνωμότες βλέποντας τὸν ἀρχηγό τους πιασμένον καὶ τὸ λαὸ ἀγανακτισμένο δὲν τόλμησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους καὶ τὸ βαλαν στὰ πόδια. Ἔτσι τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα εἶχε ἀποτύχει. Οἱ συνωμότες ποὺ παρὰ λίγο νὰ σκοτωθοῦν ἐπὶ τόπου ἀπὸ τὸν ἐξαγριωμένο λαὸ—φυλακίστηκαν κι' ὁ Βασιλιάς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ χιλιάδες κόσμου ποὺ τὸν ζητωκραύγαζε, γύρισε στ' ἀνάκτορα. Ἐκεῖ βγῆκε στὸ παράθυρο κι' εὐχαρίστησε τὸ λαὸ γιὰ τὰ αἰσθήματά του. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συνωμοτῶν θὰ πλήρωναν ἀκριβὰ τὴν προδοσία τους.

* * *

Ἡ βασιλοπούλα Χαρὰ κεῖνο τὸν καιρὸ εἶχεν αἰσθανθεῖ τὰ πρῶτα συμπτώματα ὅτι θὰ γινόταν μητέρα κι' ἔκανε τόσα ὄνειρα γιὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ θὰ τῆς χάριζε ὁ Θεός. Μὰ ὅταν ἔμαθε τὴ συνωμοσία γιὰ τὴν ἐκθρόνιση τοῦ πατέρα της καὶ τὸ χειρότερο ὅτι ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας αὐτῆς ἦταν ὁ ἄντρας της, δὲ μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸ χτύπημα αὐτὸ κι' ἔπεσε ἄρρωστη βαρειά. Εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὴ μητέρα της ἕνα καρδιακὸ νόσημα ποὺ δὲν τῆς ἐπέτρεπε μεγάλες συγκινήσεις.

Οἱ Μαλεβιανοὶ ποὺ λάτρευαν τὴ βασιλοπούλα τους παρακολουθοῦσαν μ' ἀνησυχία τὴν ἀρρώστια της καὶ καταριόταν τὸν κακὸ πρίγκηπα ποὺταν ἡ ἀφορμή. Ἔτρεχαν κάτω ἀπ' τὸ παλάτι καὶ παρακαλοῦσαν τοὺς φρουροὺς νὰ ρωτήσουν τοὺς γιατροὺς ποὺ μπαινόβγαιναν ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὁ βασιλιὰς Εὐγένιος ἔβλεπε μὲ σπαραγμὸ ὅτι θἄχανε τώρα καὶ τὴν κόρη του, ποὺταν ἡ μόνη του παρηγοριὰ στὰ τόσα βάσανά του. Κι' αὐτὸς ποὺ περίμενε μὲ τόση χαρὰ νὰ τοῦ φέρη στὸν κόσμο τὸν ἔγγονο ποὺ θὰ γινόταν διάδοχός του, γιατ' εἶχε τόση πεποίθηση ὅτι τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννοῦσε ἡ κόρη του θἄταν ἀγόρι! Ἄ, ἦταν νὰ τὸν λυπᾶται κανείς τὸν καϋμένο τὸ βασιλιά, ποὺ τὰ βάσανά του τὸν εἶχαν ἀσπρίσει πρόωρα.

Κι' ἡ κατάσταση τῆς βασιλοπούλας Χαρᾶς μέρα μὲ τὴ μέρα χειροτέρευε. Φριχτοὶ ἐφιάλτες τὴν τυραννοῦσαν τὶς νύχτες καὶ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ κλείσει μάτι. Πότε ἔβλεπε ὅτι κρατοῦσε ἕνα ὡραῖο ξανθὸ ἀγοράκι στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ τραγουδοῦσε —τἀγαποῦσε τρελλὰ αὐτὸ τὸ πλασματάκι. Μὰ κεῖνο ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ κλαίη. Ἄπλωνε τὰ χεράκια του κι' ἔκλαιγε σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε. Γιὰ νὰ τὸ κάνη νὰ σωπάση, τὸ πῆγε μπροστὰ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Κείνη τὴ στιγμὴ ἕνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα ὡδηγοῦσε ἕναν κατάδικο γιὰ νὰ τὸν τουφεκίση. Τ' ἀγοράκι της ἄπλωνε τὰ χεράκια του πρὸς αὐτόν. Νά, αὐτὸν θέλει! Κι' ἡ βασιλοπούλα Χαρὰ ἀναγνωρίζει μὲ φρίκη, στὸ πρόσωπο τοῦ καταδίκου, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της, τὸν πρίγκηπα Ἀρθοῦρο. Τώρα τὸ ἀπόσπασμα σταματάει κι' ἑτοιμάζεται νὰ τὸν τουφεκίση. Θέλει νὰ φωνάξη, μὰ δὲ μπορεῖ. Πνίγεται ἡ φωνὴ στὸ λάρυγγά της. Καὶ τὸ παιδί της κλαίει, κλαίει τώρα δυνατὰ κι' ἁπλώνει τὰ χεράκια του πρὸς τὸν κατάδικο. Κλείει τὰ μάτια της. Δὲ θέλει νὰ ἴδη τὸ ἀπαίσιο θέαμα. Μ' ἀκούει μιὰ τρομερὴ φωνὴ ποὺ τῆς ξεσχίζει τ' αὐτιά: «Ἕτοιμοι! Πῦρ!» Κι' ἀμέσως ἀκολουθεῖ μιὰ δυνατὴ ὁμοβροντία. Πάει τελείωσε. Θέλει τώρα νἀνοίξη τὰ μάτια της. Δὲν τολμάει. Μὰ καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ἡ φαντασία της τὴν κάνει νὰ ἴδη τὴ φριχτὴν αὐτὴ σκηνή: τὸν κατάδικο νὰ φέρνει τὰ χέρια στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, νὰ τρεκλίζη κι' ἔπειτα νὰ πέφτη χάμω κολυμπῶντας στὸ αἷμα...

Λουσμένη στὸν ἱδρῶτα ἡ βασιλοπούλα στριφογυρίζει στὸ κρεβάτι της σὰν τρελλή. Ἀφήνει μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ καὶ λιποθυμάει. Τρέχουν οἱ γιατροὶ κι' οἱ νοσοκόμες ποὺ ξαγρυπνοῦν στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴ συνεφέρουν.

Ἄλλοτε πάλι βλέπει πῶς πηγαίνει περίπατο, καβάλλα στἄσπρο ἀλογό της, μὲ τὸ γέρο συνταγματάρχη καὶ τὴν κόρη του. Εἶναι χαρουμενη γιατὶ θὰ μπορέση νὰ τρέξη στὸν κάμπο σὰν παιδί. Μ' ἄξαφνα βλέπει νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος τους κόσμος, κόσμος πολὺς ποὺ φωνάζει. Κι' οἱ φωνὲς αὐτὲς μοιάζουν σὰν κλάμα.

Νά, τώρα πλησιάζουν. Τοὺς βλέπει καλά. Εἶναι ἕνα πλῆθος δυστυχισμένων: Ἄνθρωποι ποὺ σέρνουν μὲ πόνο τὰ ξυλοπόδαρά τους. Νέοι ποὺ τῆς δείχνουν τἀκρωτηριασμένα τους μπράτσα. Μητέρες ποὺ κρατοῦν στὴν ἀγκαλιὰ τἄρρωστα παιδιά τους. Παιδιὰ πεινασμένα ποὺ ζητᾶνε ψωμί. Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ὑψώνει τὰ χέρια του καὶ τὴν παρακαλεῖ σὰ νἀναι αὐτὴ ἡ μόνη του σωτηρία. Ὁ ἕνας τῆς ζητᾶει τὸ κομμένο του πόδι. Ὁ ἄλλος τὸ χαμένο του χέρι. Οἱ μητέρες φάρμακα καὶ ψωμὶ γιὰ τἄρρωστα καὶ τὰ πεινασμένα παιδιά τους. Ματώνει ἡ καρδιὰ τῆς πονόψυχης βασιλοπούλας μπροστὰ στὴν τόση δυστυχία. Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνη; Θἄταν εὐτυχισμένη ἂν εἶχε κείνη τὴ στιγμὴ μπροστά της ἕνα σωρὸ ἀπὸ χέρια καὶ πόδια, φάρμακα καὶ τρόφιμα, σακκιὰ γεμάτα χρυσάφι γιὰ νὰ τὰ μοιράση σ' ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο. Κλαίγοντας σχεδὸν ἀπ' τὴ συγκίνησή της τοὺς παρακαλεῖ νὰ πᾶνε τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὴ ζητήσουν στὸν «Οἶκο τῆς Καλωσύνης».

Ἐκεῖ θὰ προσπαθοῦσε νὰ φροντίση γιὰ ὅλους. Αὐτοὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ ὑψώνουν τὰ χέρια τους ἱκετευτικὰ καὶ νὰ τῆς ζητοῦν ἔλεος. Τῆς φωνάζουν πῶς τὴν ἄλλη μέρα θἄναι πιὰ ἀργά...

Πόσες τέτοιες νύχτες ἀγωνίας πέρασε ἡ καλὴ βασιλοπούλα! Ἐσβυνε ὥρα μὲ τὴν ὥρα ἡ ζωή της καὶ μὲ αὐγὴ τῆς ἔκλεισαν γιὰ πάντα τὰ ὡραῖα της μάτια.

. . . . . .

Μὰ ποιὸς εἶπε πῶς πέθανε ἡ βασιλοπούλα Χαρά; Κανεὶς δὲν τὸ πιστεύει. Τὴν περιμένουν τόσοι καὶ τόσοι! Τὴν περιμένουν οἱ πονεμένοι. Τὴν περιμένουν ἄρρωστοι. Τὴν περιμένουν οἱ κουρασμένοι. Καὶ θἄρθη πάλι μιὰ μέρα στὸν κόσμο ἡ Χαρά.

Θ' ἁπλώση τὰ χέρια της σὰ δυὸ λευκὰ κρῖνα καὶ θὰ δώση: Τὴν ἐλπίδα στοὺς ἄρρωστους. Τὸ χαμόγελο στοὺς πονεμένους. Τὴ γαλήνη «σ' ὅσους αἰστανθῆκαν πολὺ κι' εἶναι πιὰ κουρασμένοι...».

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΑΝΤΡΕΟΥΛΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Ἀντρεούλης, ποὺ τώρα μόλις ἄρχισε νὰ περπατάει στὰ τρία χρόνια τῆς ζωῆς του, εἶναι ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι· ἔχει κορμάκι καλοδεμένο, καὶ τὸ κεφαλάκι του εἶναι στεφανωμένο μὲ κατάξανθα μαλλιὰ σὰν ἀπὸ χρυσάφι, ποὺ καθὼς εἶναι σγουρά, σχηματίζουν δακτυλίδια μικρὰ καὶ μεγάλα, δεμένα μὲ τέχνη ἀπὸ κάποιο ἀθώρητο τέλι.

Τὸ προσωπάκι του χαρούμενο καὶ δροσερό, στολίζεται ἀπὸ δυὸ μεγάλα καστανὰ μάτια, καὶ ἀπὸ τὰ ὡραῖα χρώματα τῆς ὑγείας.

Εἶναι ἀκόμη ἡ χαρὰ καὶ τὸ παιγνίδι σ' ὅλους τοὺς σπιτικούς του, τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴ γιαγιά του, καὶ τὴν ὑπηρέτριά τους ποὺ ἀκούει στὸ ἀσυνήθιστο ὄνομα Μπελλόνια.

Οἱ γονεῖς του τὸν φωνάζουν Ἀντρεούλη, τὸ ἴδιο καὶ ὁ θεῖος Ἀριστείδης, ἀδελφὸς τοῦ πατέρα του, ποὺ συχνοπηγαίνει σπίτι τους, καὶ ἡ γιαγιά του τὸν λέει Ἀντρίκο, ἡ Μπελλόνια ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ τὴν πῆραν στὸ σπίτι, τὸν εἶπε χαϊδευτικὰ Ἄντρα.

Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἐνθουσιάστηκε ὁ Ἀντρεούλης καὶ ἀπὸ τότε, ἐνῶ ἀκούει ὅπως τὸν φωνάζουν ὅλοι οἱ δικοί του, ἅμα τὸν ρωτήση κανένας ἄλλος πῶς τὸν λένε, γίνεται σοβαρός, ἀνασηκώνεται στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του γιὰ νὰ φανῆ πιὸ ψηλός, καὶ ἀπαντᾶ καμαρώνοντας: Ἄντα.

Τὸ προφέρει ἔτσι γιατὶ εἶναι στὴ γλῶσσα του λίγο τσεβδὸς καὶ παραλείπει πάντοτε τὸ ρώ, καὶ τὸ τελικὸ σίγμα ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ τὸ ἔχουν, ἐνῶ τὸ λέει ἂν εἶναι στὴν ἀρχὴ ἢ στὴ μέση, ὅπως πατάτε ἀντὶ πατάτες, καέκλε ἀντὶ καρέκλες καὶ τὸ θεῖο τὸν Ἀριστείδη, Ἀϊστείδη.

Εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ γίνονται ἀμέσως ἀγαπητὰ μὲ τὶς χάρες ποὺ ἔχουν, ἀπ' ὅσους τὰ γνωρίσουν, καὶ στὶς μικροσταξίες του ἀκόμη νοιώθει πῶς ἔκανε κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε, καὶ περιμένει νὰ τιμωρηθῆ.

Γι' αὐτὸ ὅταν ὁ πατέρας του ἢ ἡ μητέρα του τὸν διατάξουν νὰ πάη νὰ σταθῆ ὄρθιος στὴ γωνία μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο κατὰ τὸν τοῖχο, πηγαίνει ἀμέσως χωρὶς γκρίνια νὰ κάνη τὴν τιμωρία του.

Μὰ κι' οἱ γονεῖς του ξέρουν ἔγκαιρα νὰ τὸν συχωρέσουν, πρὶν ἀκόμη κουραστῆ, κι' αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν ὅταν τὸν βλέπουν ἅμα σταθῆ ἕνα-δυὸ λεπτὰ ἀκίνητος, νὰ ἀνασηκώνη πότε τὸ ἕνα πόδι καὶ πότε τὸ ἄλλο καὶ νὰ τὸ κάνη γωνία.

Ἔτσι, ἂν εἶναι ὁ Ἀντρεούλης ἀπὸ καλόπλαστη ζύμη, εἶναι καὶ οἱ γονεῖς του ἐπιτήδειοι ζημωτῆδες ποὺ ξέρουν νὰ τὸν καλοπλάθουν.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ποὺ θὰ σηκωθῆ ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ βραδυάση γιὰ νὰ πλαγιάση εἶναι πάντοτε στὸ πόδι καὶ ὅλο πέρα-δῶθε μέσα στὸ σπίτι.

Παίζει μὲ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα παιγνίδια ποὺ τοῦ ἔχουν πάρει, καὶ ἅμα τὰ βαρεθεῖ, τρέχει στὴ μητέρα του καὶ ἀπ' ἐκεῖ, βρίσκεται στὴν κουζίνα νὰ παίξη μὲ τὴν Μπελλόνια, καὶ ὕστερα στὴ γιαγιά του, καὶ πάλι ξαναπαίρνει στὴν ἀράδα ὅλους.

Ἡ γιαγιά του γι' αὐτὸ τὸ ἀεικίνητο τοῦ ἐγγονοῦ της λέει ὅτι ὁ Ἀντρίκος, ὅπως καὶ ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά, εἶναι «σὰν τοῦ ἀλόγου τὴν οὐρὰ» ποὺ δὲν στέκει μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, «δὲν ἔχει σταλιὰ» ποὺ λένε.

Δὲν ἔχει ὅμως καὶ ἄδικο ὁ Ἀντρεούλης ποὺ γυρίζει ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο γιὰ νὰ παίζη μὲ τοὺς μεγάλους καὶ νὰ μὴ πολυευχαριστιέται μὲ τὰ παιγνίδια τους.

Ὁ λαὸς ποὺ λέει «τὸ παιδὶ θέλει παιδὶ» ἔχει μεγάλο δίκηο καὶ ὁ Ἀντρεούλης σὰν μοναχοπαίδι μέσα σ' ἕνα σπίτι ποὺ μένουν ὅλο μεγάλοι, δὲν βρίσκει τὸ συνταίριασμα ποὺ γυρεύει γιὰ τὰ παιγνίδια του.

Τὸ βρίσκει ὅμως ὅταν τὰ ἀπογέμματα τὸν πηγαίνει ἡ Μπελλόνια σ' ἕνα ἀντικρυνὸ φιλικό τους σπίτι, ποὺ ἔχουν δυὸ παιδάκια, τὸν Κωστάκη, πέντε χρονῶν, καὶ τὸν Λάκη, τριῶν.

Ἐκεῖ ὁ Ἀντρεούλης παίζοντας μ' αὐτά, γίνεται πιὸ χαρούμενος, κι' ἅμα ἔλθη ἡ ὥρα νὰ τὸν πάρουν, κατσουφιάζει τὰ μοῦτρα του, γκρινιάζει, καὶ στὸ τέλος κλαίει.

Κάποτε, ποὺ ἐγύρισε σπίτι ἔτσι στενοχωρημένος, καθὼς εἶδε τὴ μαμά του ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητὰ καὶ τῆς εἶπε πῶς ἤθελε νὰ εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα ἀδελφάκι γιὰ νὰ παίζη μ' ἐκεῖνο σπίτι τους. Ἡ μητέρα του χαϊδεύοντάς τον τοῦ ἀπάντησε μὲ γλυκειὰ φωνή:

—Ἀφοῦ θέλεις ἀδελφάκι, νὰ παρακαλῆς τὴν Παναγίτσα στὴν προσευχή σου νὰ τὸ δώση στὸ θεῖο σου τὸν Ἀριστείδη ποὺ εἶναι καὶ γιατρός, γιὰ νὰ μᾶς τὸ φέρη.

Ὁ Ἀντρεούλης ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ ἄκουσε δὲν παρέλειψε αὐτὸ τὸ παρακάλεσμά του ἀπὸ τὴν προσευχή του. Ἀπὸ τότε, ὅποτε πήγαινε ὁ θεῖος του σπίτι τους, τὸν κύτταζε περίεργα ἂν κρατοῦσε κανένα μικρὸ παιδάκι, καὶ σὰν δὲν τὸ ἔβλεπε, τὸν ρωτοῦσε μὲ λαχτάρα πότε ἡ Παναγίτσα θὰ τοῦ τὸ ἔδινε.

Ὁ θεῖος του τοῦ ἔλεγε μὲ χαμόλο νὰ εἶναι φρόνιμος καὶ σὲ λίγες μέρες ἡ Παναγίτσα θὰ τοῦ τὸ ἔστελνε.

Ἕνα πρωὶ καθὼς ξύπνησε εἶδε τὴ γιαγιά του νὰ ζυγώνη στὸ κρεβατάκι του, καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη καταχαρούμενη:

—Ἔλα, γιόκα μου, νὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγὼ νὰ πλυθῆς καὶ νὰ ντυθῆς γρήγορα. νὰ πᾶμε στὴ μαννοῦλα σου νὰ ἴδῆς τὸ ἀδελφάκι ποὺ ἔδωσε ἡ Παναγίτσα στὸ θεῖο τὸν Ἀριστείδη καὶ μᾶς τὸ ἔφερε.

Πετάχτηκε μὲ χαρὰ ὁ Ἀντρεούλης, πλύθηκε καὶ ντύθηκε βιαστικά, καὶ ἔτρεξε πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὴν γιαγιὰ του στὴν κάμαρα τῆς μαμᾶς του.

Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ θεῖος Ἀριστείδης, τὸν πῆρε στὰ χέρια του, τὸν ἐπλησίασε στὸ κρεβάτι ποὺ ἦταν ξαπλωμένη ἡ μαμά του καὶ τοῦ ἔδειξε δίπλα της, ἕνα νεογέννητο παιδάκι μὲ πρόσωπο κατακόκκινο καὶ

μὲ ματάκια γυαλιστερά, λὲς καὶ ἤταν ἀπὸ χάντρες, καὶ ποὺ κοίταζαν περίεργα σ' ὅλες τὶς μερές.

— Νά, τοῦ λέει, τὸ ἀδερφάκι ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ Παναγίτσα καὶ σοῦ ἔφερα νὰ τὄχῃς νὰ παίζετε μαζί· φίλησέ το τώρα.

Ὁ Ἀντρίκος ἔσκυψε, τὸ φίλησε καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ καὶ νὰ τοῦ μιλάῃ γιὰ διάφορα παιγνίδια καὶ τὸ προσκάλεσε νὰ σηκωθῇ ν' ἀρχίσουν νὰ παίζουν. Μὰ βλέποντας πὼς τὸ μωρὸ δὲν σηκωνότανε, οὔτε τοῦ μίλαγε παρὰ ἔκλαιγε, γύρισε στὸ θεῖο του καὶ ἀφοῦ τὸν κύτταξε μιὰ-δυὸ στιγμές, ἄρχισε νὰ κτυπάῃ μὲ τὰ ποδαράκια του νευρικὰ τὸ πάτωμα καὶ τοῦ εἶπε μὲ κλάμματα καὶ ξεφωνητά.

— Πάρτο πίσω, ἐγὼ δὲν τὸ θέλω αὐτὸ ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνει τίποτα, οὔτε μιλάει, οὔτε περπατάει.

—"Α! τοῦ λέει, ὁ θεῖος του γλυκόλαλα, σὺ παρακαλοῦσες τὴν Παναγίτσα νὰ μοῦ δώσῃ νὰ σοῦ φέρω ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι, δὲ ζητοῦσες μεγάλο σὰν καὶ σένα νὰ ξέρῃ νὰ περπατάῃ καὶ νὰ μιλάῃ. Ἐκεῖνο ποὺ γύρεψες σοῦ τὸ ἔστειλε, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα νὰ τοῦ παίζῃς καὶ νὰ τοῦ μιλᾷς, νὰ τὸ μάθῃς νὰ μιλάῃ κι' ἐκεῖνο.

Στὰ λόγια τοῦ θείου του ὁ Ἀντρεούλης ἔπαψε τὰ κλάμματα, καὶ ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὸ ἀδελφάκι του, καὶ νὰ τοῦ λέῃ γλυκόλογα.

Ἀπὸ τότε, ποῦ τὸν ἔχανες ποῦ τὸν ἔβρισκες τὸν Ἀντρεούλη δίπλα στὸ ἀδελφάκι του, ποὺ ἤταν γι' αὐτὸν ἕνα νέο εὐχάριστο καὶ ἀχόρταγο παιγνίδι, καὶ γι' αὐτὸ δὲ γύρευε πιὰ νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι τοῦ Κωστάκη καὶ τοῦ Λάκη.

Ὅταν μὲ καιρὸ ὁ μικρὸς Μπέμπης ἄρχισε νὰ λέῃ μπα-μπα-μπα μα-μα-μα, ὁ Ἀντριούλης πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἔτρεχε πρῶτα στὴ γιαγιά του, ἀπ' ἐκεῖ στοὺς γονεῖς του κι' ὕστερα στὴν Μπελλόνια, λέγοντας καὶ ξαναλέγοντας περήφανα σὲ ὅλους, πὼς αὐτὸς ἔμαθε τὸν Μπέμπη τους νὰ μιλάῃ.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΖΕΦΕΡΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μικρὸς Ἀντρέας ποτίζει τὰ λουλούδια του καὶ... τὰ παπούτσια του.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΩΝ ΦΛΩΡΕΝΤΕΊ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Τυβάλδος Φλωρεντέϊ, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα βιολί, ἄφησε τὸ φτωχὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του στὸ Σὰν Φρεντιάνο, κοντὰ στὴν Φλωρεντία, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλη. Ἤταν ἡ 22 τοῦ Σεπτέμβρη, ἡμέρα μεγάλης γιορτῆς στὴν Ἰταλία, καὶ τὸ παιδὶ ἔλπιζε νὰ κάνῃ μιὰ καλὴ εἴσπραξη, παίζοντας στὰ σταυροδρόμια. Ὅταν ἔφθασε στὴν πλατεῖα, κάθησε πάνω σὲ μιὰ πέτρα μπροστὰ στὸ παλιὸ παλάτι καὶ χωρὶς νὰ κοιτάξῃ γύρω του, ἄρχισε νὰ προετοιμάζεται. Παιδιὰ καὶ μεγάλοι ἔτρεξαν καὶ γρήγορα σχηματίσθηκε ἕνας μεγάλος κύκλος.

Ὁ Τυβάλδος ἄρχισε ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸ ἐμβατήριο» καὶ προτοῦ ἀκόμη τὸ τελειώσῃ, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσ' ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα — «Σάντα-Λουτσία!»

— Τότε ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἔπαιξε τὴν περίφημη ναπολιτάνικη βαρκαρόλα. Οἱ δεκάρες ἔπεφταν βροχὴ γύρω του. Ἡ μέρα ἤταν εὐνοϊκή. Μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀκούστηκε «Τὸ ἐμβατήριο τοῦ Γαριβάλδη».

Τὸ παιδὶ τὸ ἔπαιξε κι' αὐτὸ κι' ἔπειτα ἐνθουσιασμένο, παρασυρμένο ἀπὸ τὴ μελωδία ἔπαιξε τὸ «Βάλς τοῦ Φάουστ» καὶ ἕνα νορβηγικὸ ρομάντσο... ὅλο του τὸ πρόγραμμα. Μπράβο! Μπράβο!.. ψιθύριζαν. Ἔχει καλὰ δάκτυλα ὁ διαβολάκος.., Καὶ πόσο σωστὰ παίζει! Τί καθαρὲς τρίλλιες! Τί ἀκρίβεια στὸ χρόνο! Καὶ τί βαθιοὶ ἦχοι, ζωηροί, χρωματισμένοι! Ἔχει ταλέντο ὁ μικρός.

Ὁ Τυβάλδος, μεθυσμένος, ἔπαιξε ὡς τὸ βράδυ. Ὅταν σταμάτησε, μὲ τὰ δάκτυλα ἀναμμένα, μὲ τρεμουλιασμένο χέρι, νόμισε πὼς κατέβαινε ἀπὸ ἕνα ἰδεώδη κόσμο· κατακουρασμένος ἐμέτρησε τὰ λεπτά του. Εἶχε κερδίσει 22 φράγκα. Μεγάλο ποσὸ γιὰ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ μέσ' τὸ ἄθλιο προάστειο κατέστρεφαν τὴ ζωή τους πλέκοντας ψάθινα καπέλλα. Γεμάτος χαρά, ἔδεσε τὴν περιουσία του στὸ μαντήλι του, τὸ ἔκρυψε ὅσο μποροῦσε πιὸ βαθιὰ στὴν τσέπη του, καὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἀλλὰ ἕνα χέρι ποὺ ἔπεσε στὸν ὦμο του δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ. Ὁ μικρὸς μουσικὸς γύρισε ἀπότομα καὶ βρέθηκε ἀπέναντι σ' ἕνα πλουσιοντυμένο κύριο ἡλικιωμένο, ποὺ τὸν κοιτοῦσε μὲ περιέργεια.

— Ποιός σοῦ ἔμαθε βιολί; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

— Ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Ἦταν ἐξ ἐπαγγέλματος βιολονίστας;

— Ὄχι, ἦταν παπουτσής, ἀλλὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μουσική.

— Ἀγαποῦσε... τὸν ἔχασες, μικρέ;

— Ἀλίμονο, ἀπήντησε ὁ Τυβάλδος· ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἐλπίζοντας νὰ κάμῃ ἐκεῖ λίγα λεπτά. Καὶ ἔπειτα ἡ ἀρρώστεια...

Τὸ παιδὶ δὲν ἐξηκολούθησε. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα...

— Ἔρεις, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, ὅτι τὸ ὄργανό σου ἀντιπροσωπεύει μιὰ μικρὴ περιουσία; Μοῦ τὸ δίνεις νὰ τὸ ἐξετάσω καλύτερα;

Μπροστὰ στὸν ἔκπληκτο Τυβάλδο, αὐτὸς ὁ περίεργος φιλόμουσος ἐξέτασε τὸ βιολὶ ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς καὶ ἔπειτα πιάνοντας τὸ δοξάρι, ἔκανε αἴφνης νάκουστῇ ἀπὸ τὸ ὄργανο μιὰ θεία μελωδία τόσο συγκινητική, τόσο ἐπιβλητικὴ ποὺ ὁ Τυβάλδος δὲν ἀναγνώρισε πιὰ τὴ φωνὴ τοῦ βιολιοῦ του.

— Ἕνα Amati, εἶπε τέλος ὁ ἄγνωστος, ἕνα Amati περίφημο. Θέλεις 10.000 φράγκα; Τὸ ἀγοράζω.

Τὸ παιδὶ ὠχρίασε, ἡ ζωὴ ἐξησφαλισμένη καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς! Σχεδὸν πλούσιος... Περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μάζευε σ' ὅλη του τὴ ζωή... 10.000 φράγκα!.. Τί ὄνειρο! καὶ τί πειρασμός! Ἀλλὰ αἴφνης τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφραση σοβαρὴ καὶ ἀποφασιστική.

— Δὲν θὰ τὸ πουλήσω, εἶπε. Ὁ πατέρας μου συνήθιζε νὰ λέγῃ ὅτι αὐτὸ τὸ βιολὶ ἀνῆκε στὴν οἰκογένειά μας. Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα παρὰ νὰ τὸ πουλήσῃ. Θὰ ἦταν ἁμάρτημα νὰ πουληθῇ. Δὲν θὰ τὸ πουλήσω.

— Καλά, εἶπε ὁ ἄγνωστος, ἔχεις εὐγενικὰ αἰσθήματα, αἰσθήματα καλλιτέχνου. Καὶ ἐλπίζω πὼς θὰ γίνῃς ἕνας μεγάλος βιολονίστας. Κράτησε τὸ βιολί σου καὶ ἐργάζου γιὰ νὰ φτάσῃς τοὺς μαέστρους. Ἐὰν καμμιὰ μέρα δυστυχήσῃς καὶ ἀναγκαστῇς γιὰ τὸ πουλήσῃς, δυὸ ἢ τρεῖς λέξεις ποὺ θὰ γράψω θὰ τὶς ἔχῃς ὡς πιστοποιητικὸ ποὺ θὰ δείχνουν τὴν ἀξία τοῦ ὀργάνου σου.

Καὶ γρήγορα ἔγραψε μερικὲς λέξεις σ' ἕνα μπιλλιέτο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Τυβάλδο· σὰν ἀπομακρυνόταν, πρόσθεσε:

— Θάρρος!.. εἶσαι γενναῖο παιδί.

Καὶ τὸ παιδὶ ἔκπληκτο διάβασε: «Βεβαιώνω ὅτι αὐτὸ τὸ βιολὶ ποὺ ἀπάνω του εἶναι χαραγμένα γράμματα σχεδὸν σβησμένα «Ama... 168» εἶναι ἕνα Amati τῆς καλύτερης περιόδου ἐκτιμώμενον ἀπὸ ἐμὲ 10.000 φράγκα. Ἀντώνιος Σωρίντι».

«Ἀντώνιος Σωρίντι! ὁ μεγαλύτερος βιολονίστας τῆς Ἰταλίας καὶ ἴσως ὅλου τοῦ κόσμου!.. Ἦταν ὁ Ἀντώνιος Σωρέντι ποὺ εἶχε χαράξει αὐτὲς τὶς γραμμές· ἦταν ὁ Ἀντώνιος Σωρέντι ποὺ ἀπὸ τὸ βιολὶ τῶν Φλωρεντεΐ ἐτράβηξε τοὺς καλύτερους ἤχους ποὺ ἀκούστηκαν ποτὲ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄργανο!» Τρέχοντας ὁ Τυβάλδος, ἦλθε νὰ διηγηθῇ ὅλα αὐτὰ στὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ) ΜΑΡΙΑ Ν. ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οὔτε φάνηκαν μάλιστα νὰ τοὺς εἶδαν καθόλου. Ὁ Ἐδουάρδος ὁ Γ' ρωτιόταν μέσα του, ἂν εἶχε τύχει ποτὲ ὦς τὰ τότε νὰ ὁδηγοῦν ἕνα βασιλιὰ στὴ φυλακὴ κι' ὁ κόσμος νὰ δείχνῃ τόση ἀπόλυτη ἀδιαφορία.

Ὁ κλητήρας τοὺς πέρασε ἀπὸ μιὰ ὁλότελα ἔρημη πλατεῖα καὶ τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τῆς πλατείας ὁ Χένδον ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ κλητῆρα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖς ἕνα λεπτό, παλληκάρι μου. Ἐδῶ δὲν μᾶς βλέπει κανεὶς καὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ δυὸ λογάκια.

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κύριε. Σᾶς παρακαλῶ μὴ μὲ χασομερᾶτε. Ὅπου νάναι θὰ νυχτώσῃ.

— Στάσου, λοιπόν, μιὰ στιγμή. Τὸ πρᾶγμα σ' ἐνδιαφέρει. Γύρισε μιὰ στιγμὴ τὴν πλάτη σου καὶ κοίταζε τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ βρῇ καιρὸ ὁ καϊμένος ὁ μικρὸς νὰ τὸ σκάσῃ.

— Ἐμένα λὲς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Σὲ συλλαμβάνω ἐν ὀνόματι...

— Μὴν εἶσαι τόσο εὐέξαπτος, φίλε μου. Σκέψου καλὰ καὶ μὴν κάνεις καμμιὰ ἀνοησία, γιατί... Χαμήλωσε τὴν φωνή του καὶ τοῦ ψιθύρισε σταυτί:

— Τὸ γουρούνι ποὺ ἀγόρασες γιὰ ὀχτὼ πέννες, μπορεῖ νὰ σοῦ στοιχίσῃ τὸ κεφάλι σου.

Τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ κλητήρας ἔμεινε ἄναυδος ἀπ' τὴν τρομάρα του. Ὕστερα ἄρχισε νὰ δικαιολογεῖται μὲ μπερδεμένα λόγια καὶ νὰ βλαστημάῃ καὶ νὰ βρίζῃ. Ὁ Χένδον τὸν ἄφησε νὰ ξεθυμάνῃ καὶ ὕστερα τοῦ εἶπε:

—"Ακουσε, φίλε μου. Μοῦ ἀρέσεις καὶ δὲν θἄθελα νὰ πάθῃς κακό. Μάθε ὅτι τἄκουσα ὅλα· λέξη δὲν μοῦφυγε. Κι' ἂν δὲν πιστεύῃς μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

Κι' ἐπανέλαβε λέξη πρὸς λέξη τὴ συνομιλία τοῦ κλητήρα μὲ τὴ χωριάτισσα ποὺ εἶχε ἀκούσει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Λοιπόν; Τί λές; Νὰ πάω τῶρα νὰ τὰ πῶ καὶ στὸν κὺρ δικαστὴ ἔτσι ὅπως τὰ εἶπα σὲ σένα;

Ὁ κλητήρας εἶχε μείνει ἄναυδος ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ τὸν τρόμο του. Ὕστερα συνῆλθε καὶ εἶπε γελώντας βεβιασμένα:

— Πῆρες στὰ σοβαρὰ ἕνα ἁπλὸ ἀστεῖο, παλληκάρι μου. Αὐτὰ ποὺ ἄκουσες τὰ εἶπα ἔτσι, γιὰ νὰ γελάσουμε.

— Καὶ γιὰ ἀστεῖο πῆρες βέβαια καὶ τὸ γουρούνι, εἶπε ὁ Χένδον.

—"Ε δά, καὶ βέβαια, ἔκανε ὁ κλητήρας νευριασμένος. Ἀφοῦ σοῦ εἶπα πὼς ἤταν γι' ἀστεῖο.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς λὲς ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Χένδον μισοσοβαρὰ καὶ μισοειρωνικά. Μὰ στάσου καὶ περίμενε ἐδῶ μιὰ στιγμὴ νὰ πάω νὰ ρωτήσω καὶ τὸ δικαστή. Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος μὲ γνώση καὶ μυαλὸ καὶ καταλαβαίνει ἀπὸ ἀστεῖα.

«—Τὸ γουρούνι ποὺ ἀγόρασες μπορεῖ νὰ σοῦ στοιχίσῃ τὸ κεφάλι σου...» (Σελ. 451, στ. β'.)

Λέγοντας αὐτὰ ἔκανε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ κατὰ τὸ δικαστήριο· μὰ ὁ κλητήρας εἶχε ἀρχίσει νὰ δείχνῃ μεγάλη ἀνησυχία. Μουρμούρισε κάνα-δυὸ κατάρες μέσα ἀπ' τὰ δόντια του κι' ὕστερα φώναξε:

— Στάσου, στάσου, ἄρχοντά μου· περίμενε, λοιπόν, μιὰ στιγμή. Ὁ κὺρ δικαστὴς — πῶς τὸ λένε — δὲν καταλαβαίνει καθόλου, μὰ καθόλου, ἀπὸ ἀστεῖα. Καλύτερα νὰ κανονίσουμε μεταξύ μας τὰ πράγματα. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Ὥραῖα τὴν ἔπαθα! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα ἀστεῖο. Εἶμαι οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος, ἄρχοντά μου. Ἔχω γυναῖκα καὶ παιδιά. Λέγε, τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃς στραβός, κουφός, καὶ νὰ μείνῃς ἀκούνητος στὴ θέση σου σὰν ἄγαλμα, ὡς ποὺ νὰ μετρήσῃς ἀπὸ τὸ ἕνα ὦς

τὸ ἑκατὸ χιλιάδες, σωστὲς ἑκατὸ χιλιάδες, κατάλαβες; ἔκανε ὁ Χένδον ἁπλᾶ σὰν νὰ ζητοῦσε ἕνα εὐκολώτατο καὶ φυσικώτατο πρᾶγμα.

—Ἂν κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, χάθηκα! εἶπε ὁ κλητῆρας μ' ἀπελπισία. Ἄχ, ἄρχοντά μου, σκέψου το λιγάκι, πιστέψε με. Δὲν ἦταν στάλη θεία παρὰ ἕνα ἀστεῖο, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μοναχός σου. Καὶ ἂν ἀκόμη ἤτανε τίποτε παραπάνω, δὲν ἔκανα δὰ καὶ τόσο μεγάλο κακό, γιὰ νὰ τὸ πάρῃς ἔτσι στὰ σοβαρά.

— Αὐτὸ τὸ ἀστεῖο ὁ νόμος τὸ τιμωρεῖ μὲ θάνατο, ἀπάντησε ὁ Χένδον μὲ παγερὸ τόνο.

— Θέ μου, φύλαγε! Δὲν τὄξερα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Ὦ, συμφορά μου, τί ἔκανα!

—Ἐξήτησες νὰ ἐκμεταλλευθῇς μιὰ δυστυχισμένη καὶ φτωχὴ γυναῖκα ποὺ βρισκόταν στὴν ἐξουσία σου. Πῆρες μὲ ἐκβιαστικὸ τρόπο ἕνα ἐμπόρευμα ποὺ στοίχιζε περισσότερο ἀπὸ δεκατρεῖς πέννες καὶ τὸ πλήρωσες σὲ τιμὴ κατώτερη τῆς ἀξίας του. Αὐ τὸ ὁ νόμος τὸ ὀνομάζει ἀπάτη καὶ κατάχρηση τῆς ἐξουσίας καὶ τὸ τιμωρεῖ θετικὰ μὲ θάνατο. Τὴν κρεμάλα τὴν ἔχεις σίγουρη, φίλε μου.

— Κράτα με, καλέ μου ἀφέντη, κράτα με γιατὶ θὰ πέσω. Κάνε ἔλεος, μὴ μὲ καταστρέψῃς τὸν δυστυχισμένον. Θὰ γυρίσω τὴ ράχη μου καὶ δὲν θὰ ἰδῶ τίποτε.

—Ἄ, μπράβο, τώρα μιλᾶς σωστά. Καὶ τὸ γουρουνάκι θὰ τὸ δώσῃς πίσω;

— Θὰ τὸ δώσω, θὰ τὸ δώσω, καὶ δὲν θὰ πιάσω ἄλλο στὰ χέρια μου καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ πέσῃ οὐρανοκατέβατο. Πηγαίνετε—οὔτε θὰ γυρίσω νὰ σᾶς δῶ κατὰ ποῦ θὰ πᾶτε. Καὶ θὰ πῶ πὼς ἡ ἀφεντιά σου μπῆκε τὴ νύχτα στὴ φυλακὴ καὶ ἐλευθέρωσε τὸν φυλακισμένον. Ἡ πόρτα της εἶναι παλιὰ καὶ σάπια· θὰ τὴν σπάσω μοναχός μου ἀπόψε τὴ νύχτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Κάνε το καὶ μὴ φοβᾶσαι πὼς θὰ πάθῃς τίποτε. Κι' ὁ δικαστὴς ὁ ἴδιος τὸ λυπήθηκε τὸ καϊμένο τὸ παιδὶ καὶ φάνηκε καλὸς μαζί του. Δὲν θὰ τιμωρήσῃ, λοιπόν, αὐστηρὰ ὁ ποιον θὰ τὸ ἔχει βοηθήσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ, εἶπε ὁ Χένδον καθησυχαστικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Στὸ Χένδον Χὼλλ

Μόλις ὁ Χένδον κι' ὁ προστατευόμενός του ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν κλητῆρα, ὁ Μῖλς σύστησε στὸν προστατευόμενό του νὰ τραβήξῃ ἴσια ὥς που νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ἐνῶ αὐτὸς θὰ γύριζε μιὰ στιγμὴ πίσω στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό του καὶ νὰ πάρῃ τὰ ζῶα του. Μισὴ ὥρα ἀργότερα οἱ δυὸ φίλοι πήγαιναν καβάλλα εὐχαριστημένος ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΠΟΙΟΣ, ποὺ εἶχε λόγο νὰ γιορτάσῃ, προσκάλεσε χτὲς μερικοὺς φίλους του νὰ τοὺς κάμῃ τὸ γεῦμα στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Γλυφάδας. Ἤμουν ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Μπῆκα σ' ἕν' αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ σὲ λιγότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα βρισκόμουν μπροστὰ στὸ στρωμένο τραπέζι, δηλαδὴ σὲ ἀπόσταση δεκαοχτὼ χιλιομ. ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ξεκίνησα. Βρῆκα ἐκεῖ κι' ἄλλους ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ μακρύτερα—ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ ἢ τὸ Μαρούσι ὅπου παραθερίζουν. Αὐτοὶ δηλαδή, μὲ ταῦτοκίνητά τους, ἔκαμαν πενήντα χιλιομ. γιὰ νὰρθοῦν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ φᾶνε μαζί μας! Ἀκόμα δυὸ περιμένονταν, αὐτοὶ ἀπὸ τὸ Χαλάντρι «Μὰ θἄρθοῦν;» ρωτούσαμε. «Ἔρχουνται!» μᾶς βεβαίωνε ὁ φίλος ποὺ γιόρταζε. «Μοῦ τηλεφώνησαν πρὸ ὀλίγου». Σημειώστε ὅτι ὅλες οἱ προσκλήσεις, οἱ συνεννοήσεις, οἱ παραγγελίες, εἶχαν γίνει τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα ἢ ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἐπιτέλους μαζευτήκαμε ὅλοι,—κανένας δὲν ἄργησε πολύ,—καθήσαμε, φάγαμε, ἤπιαμε, μιλήσαμε, γελάσαμε. Παίξαμε καὶ... φιστίκια, ἀγοράσαμε καὶ λουλούδια, δροσιστήκαμε ἀπὸ τὸ μελτέμι καί, ὅλη τὴν ὥρα, εἴχαμε μπροστά μας τὸ θέαμα τῆς θάλασσας ποὺ τὴ φώτιζε μαγευτικὰ τὸλόγεμο φεγγάρι. Ἀπὸ μακριὰ περνοῦσαν διάφορα πλεούμενα: καΐκια ποὺ τὰ παγιά τους πότε ἄσπριζαν στὸ φεγγαρόφωτο καὶ πότε μαύριζαν στὴ σκιά καὶ βαπόρια ποὺ δὲν ξέραμε ἂν ἔρχονταν ἢ ἂν φεύγανε... Οἱ θελκτικὲς ὧρες πέρασαν χωρὶς νὰ τὶς καταλάβουμε. Μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. «Φεύγουμε;—Μὰ βέβαια... ἔχουμε νὰ ξυπνήσουμε καὶ πρωΐ». Ἀποχαιρετιστήκαμε, μοιραστήκαμε στ' αὐτοκίνητα ποὺ μᾶς περίμεναν καί, πρὶν ἀπὸ τὶς δυό, βρισκόμαστε στὰ σπίτια μας καὶ πέφταμε νὰ κοιμηθοῦμε γιὰ νὰ ξυπνήσουμε πρωΐ γιὰ τὶς ἐργασίες μας: ὁ ἕνας γιὰ νὰ πάῃ στὸ δικηγορικό του γροφεῖο, ὁ ἄλλος γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ στὸ ἀτελιά του, κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σᾶς γράψω...

Νὰ κάτι, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἀκόμη ἦταν ἀδύνατο! Νὰ κάθεσαι στὴν Κηφισιά, στὸ βουνό, νὰ γευματίζῃς τὸ βράδυ στὴ Γλυφάδα, στὴ θάλασσα, καὶ τὴν ἴδια νύχτα νὰ γυρίζῃς στὸ σπίτι σου! Τὸ αὐτοκίνητο, βλέπετε, ποὺ κόβει σαράντα, ἑξήντα, ἑκατὸ χιλιομ. τὴν ὥρα, ἐκμηδένισε τὶς ἀποστάσεις καὶ τὸ μακρυσμένο βουνὸ τὄφερε πιὸ κοντὰ στὴ θάλασσα ἀπ' ὅσο ἦταν ἄλλοτε τὸ χωριὸ στοὺς πρόποδές του. Μὰ καὶ τὸ τηλέφωνο, ἄγνωστο τότε ἀκόμα ἢ περιορισμένο, σήμερα βοηθεῖ σημαντικά. «Ντρρρ!.. Κηφισιά;.. Ἐσὺ 'σαι, Κώστα;.. Νὰ σοῦ πῶ... Ἔρχεσαι τὸ βράδυ νὰ φᾶμε στὴ Γλυφάδα;... — Τί ὥρα; — Στὶς δέκα, στοῦ Ψαρόπουλου.—Καλά, τὸ βράδυ θἄμαι κεῖ». Καὶ τελείωσε. Ἐκεῖνο τὸν καιρό, δὲν εἴχαμε, γιὰ θάλασσα, παρὰ τὰ δυὸ Φάληρα. Καὶ γιὰ νὰ κατεβοῦμε νὰ φᾶμε στὴν ἀμμουδιά, ἔπρεπε νὰ τὸ «κάμουμε δουλειά» ἀπὸ τἀπόγεμα. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες... ὧρες θέλαμε γιὰ νὰ φτάσουμε μ' ἐκεῖνες τὶς χελώνες ποὺ λεγόνταν ἀτμοκίνητοι τροχιόδρομοι. Κι' ἄλλες τόσες γιὰ νὰ γυρίσουμε κατόπι, ἂν βρίσκαμε θέση στὸν τελευταῖο. Ἀλλοιώτικα εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ ξενυχτίσουμε κεῖ γιὰ νὰ φύγουμε μὲ τὸν πρωϊνό. Κι' οὔτε δουλειὰ τὴν ἄλλη μέρα οὔτε κάματος. Μᾶλλον δηλαδὴ ταλαιπωρία παρὰ διασκέδασῃ, καὶ μᾶλλον κούρασῃ παρὰ ξεκούρασμα, ἀναψυχή.

Ἡ Γλυφάδα, ποὺ εἶναι σήμερα ἕνα λαμπρὸ παραθαλάσσιο κέντρο, μὲ λουτρά, ντάντσιγκ, ξενοδοχεῖα, ἑστιατόρια, βίλλες, τότε ἦταν χωράφια, δάσῃ κι' ἔρημ' ἀκρογιάλια. Ὅταν τὰ Φάληρα χάλασαν μὲ τὰ Ἱπποδρόμια, τ' Ἀεροδρόμια, τοὺς Ζωολογικοὺς Κήπους καὶ τὰ Ἐργοστάσια ποὺ βρωμίζουν τὰ νερά, δὲν ἐδίστασαν καθόλου νὰ μεταφέρουν τὸ κέντρο στὴ μακρινὴ Γλυφάδα. Γιατὶ ὑπῆρχε πιὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ τηλέφωνο—ὁ πολιτισμός. Κι' ἡ Γλυφάδα, ἡ ἀπρόσιτη ἄλλη φορά, εἶναι σήμερα τόσο προσιτή, ὅσο δὲν ἦταν ποτὲ τὰ κοντινὰ Φάληρα. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μικρὸ δεῖγμα τοῦ τί γίνεται σήμερα στὸν κόσμο. Μὲ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς συνεννόησης,—αὐτοκίνητα, ἀεροπλοια, ἠλεκτρικὰ τραῖνα, τηλέφωνα, ἀσυρμάτους καὶ καθεξῆς,—δὲν βρίσκεται κανεὶς ἀπὸ δῶ στὸ βόρειο πόλο, πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο βρισκόταν ἄλλοτε ἀπὸ δῶ στὸ Παρίσι; Πολιτισμός!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΘΟΙ

Βραβευθέντες ἢ ἐπαινεθέντες εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Μύθου

ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μιὰ Κυριακή, ἀπόγευμα, ἕνα ἄλογὸ γύριζε τὸ μαγγανοπήγαδο, ὅταν ἤρθε, στὰ κοντινὰ ἀγριολούλουδα, μιὰ πεταλούδα.

—Ἔμαθα ἕνα πρᾶγμα πολὺ λυπηρό, ὡραία μου πεταλούδα, τῆς εἶπε τ' ἄλογο.

— Τί πρᾶγμα; ρώτησε ἡ πεταλούδα.

— Πὼς ζῆς μιὰ μόνο ἡμέρα· εἶναι ἀλήθεια;

—Ἀλήθεια. Μάθε ὅμως, ἀγαπητό μου ἄλογο, πὼς μιὰ μόνο ἡμέρα ἐλεύθερης ζωῆς ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ χρόνια ὁλόκληρα σκλαβιᾶς.

Παληὰ Ἀθήνα

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΡΙ

Εἶπε ὁ σκύλος στὸ κανάρι
Ποῦ μὲ χάρι
Στὸ κλουβί του κελαϊδοῦσε
Κι' ἡ λαλιά του τὸν μεθοῦσε:

—Ἄχ, χρυσό μου καναρίνι,
Μοῦχει γίνει
Κρυφὸς πόθος νὰ μπροῦσα
Σὰν καὶ σὲ νὰ κελαϊδοῦσα!..

Νὰ χαρῆς *δασκάλεψέ* με,
Φώτισέ με,
Ποιὰ κρυφή σου τέχνη βάνεις;
Γιὰ νὰ κελαϊδῆς τί κάνεις;

—Νά: τὸ στόμ' ἀνοιγοκλείνω,
(Εἶπ' ἐκεῖνο),
Κι' ὁλοένα ξεφωνίζω'
Τέχν' εἶν' τοῦτο; δὲν γνωρίζω...

Πάνθεια Ἀβραδάτου

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σκύλος τοῦ δρόμου, πολὺ χαϊ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ὀμορφιά του, βρέθηκε κάποτε μπρὸς στὸν καθρέφτη μιᾶς βιτρίνας. Ὁ καθρέφτης, φυσικά, τοῦ παρουσίασε τὸ εἴδωλό του· κι' ὁ σκύλος, νομίζοντας πὼς βρισκόταν μπρὸς σ' ἄλλον ὁμόφυλό του, κοντοστάθηκε, καί, ρίχνοντάς του μιὰ περιφρονητικὴ ματιά:

— Πφ! νὰ χαθῇς βρωμόσκυλο, τοῦ φώναξε, τί ἄσχημο ποὺ εἶσαι!

Ἐρείκη

ΠΕΤΡΕΣ ΚΑΙ ΠΕΤΡΕΣ

Οἱ ἀποκάτω πέτρες ἑνὸς σωροῦ ζητοῦσαν ἀπ' τὶς ἀποπάνω ἰσότητα. Σὲ λίγο ἕνας καροτσέρης τὶς φόρτωσε στὸ κάρο του, ὅπου οἱ κάτω πῆγαν ἀπάνω. Τότε οἱ ἄλλες ἄρχισαν τὰ παράπονα, οἱ ἀποπάνω ὅμως δὲν τἄκουγαν κι' ἔλεγαν:

— Τώρα εἴμαστε καλά, Τώρα μάλιστα!

Σὲ λίγο πάλι τὸ κάρο τὶς ἄδειασε σ' ἕνα μέρος, ὅπου, φυσικὰ οἱ πέτρες ξανάλλαξαν θέση κι' ἄρχισαν τὴ γρίνια οἱ πρῶην εὐχαριστημένες.

Τότε ὁ καροτσέρης τοὺς εἶπε:

— Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, μονοιάστε καὶ μὴ γρινιάζετε. Ἀλλοιώτικα θὰ γρινιάζετε ὥς ποὺ νὰ τελειώσῃ ὁ κόσμος

Μαρῖνος Βέγας

ΒΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΤΑΦΥΛΛΟ

Ὁ βάτος, βλέποντας ἕνα μεγάλο κόκκινο τριαντάφυλλο μαραμένο, τοῦ λέει σὲ τόνο συμπονετικὸ μὰ καὶ κοροϊδευτικό:

— Πῶς; μαράθηκες κιόλας καϊμένο, σὺ ποὺ μόλις χτὲς ἄνοιξες τὰ φύλλα σου;

Τὸ τριαντάφυλλο μὲ κόπο τοῦ ἀπαντᾶ:

—Ἀλήθεια, μόλις χτὲς ἄνοιξα καὶ σήμερα πεθαίνω. Μὰ γέμισα μὲ τὴ μυρωδιά μου τὸν κῆπο κι' ἔτσι πεθαίνω εὐχαριστημένο.

Δούλη Δωδεκάνησος

ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ ΚΑΙ ΚΛΕΙΔΙ

Ἡ κλειδαριὰ ἑνὸς ἀρχοντόσπιτου ἔλεγε μιὰ μέρα στὸ κλειδί της:

— Γιὰ δὲς τί ὡραῖα ποὺ γυαλίζω! Χρόνια τώρα βρίσκομαι σ' αὐτὸ τὸ παλάτι καὶ δίνω περίσσια χάρη στὴ μεγαλόπρεπη πόρτα του. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀμορφιά, ἔχω καὶ μεγάλη χρησιμότητα, γιατὶ ἀσφαλίζω τὸ σπίτι. Σὺ ὅμως εἶσαι τόσο δὰ μικρούτσικο καὶ δὲν κάνεις ἄλλο παρὰ νὰ μὲ εἰδοποιῇς ν' ἀνοίξω.

Τὸ καϊμένο τὸ κλειδὶ δὲ μίλησε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ὁ ἄρχοντας, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ ἐκδρομή, εἶδε πὼς ἔχασε τὸ κλειδί, κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, φώναξε ἀμέσως ἕνα μάστορα ποὺ ξεχορβάλωσε τὴν περήφανη κλειδαριά. Τότε αὐτὴ εἶδε πὼς χωρὶς τὸ περιφρονημένο κλειδί της δὲν ἄξιζε τίποτα.

Μυοσωτὶς

ΤΟ ΑΛΕΥΡΩΜΕΝΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Μιὰ φορά, ἕνα ποντικάκι ἔπεσε, κατὰ λάθος, στὸ ἁλεύρι. Ὅταν βγῆκε, ἦταν κάτασπρο.

—Ὡραῖα, εἶπε, ἔτσι δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃ ἡ γάτα.

Καὶ ξεθαρρεμένο, βγῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα του.

Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ προχωρήσῃ, κι' ἔνοιωσε νὰ τὸ ἁρπάζουν τὰ σουβλερὰ νύχια τῆς γάτας.

Ἀΐγλη

ΤΟ ΜΑΝΟΥΑΛΙ

Σὲ μιὰ ἐκκλησιὰ ἀφιέρωσαν ἕνα μανουάλι. Ὁ καντηλανάφτης, ποὺ ἦταν πολὺ ψηλός, τὸ ἔκρινε ἔτσι:

«Ὡραῖο εἶναι... Μ' ἂν ἦταν λίγο ψηλότερο, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ σκύβῃ ὅταν ἀνάβει τὰ κεριά, θὰ ἦταν ὡραιότερο...»

Ἡ γυναίκα του ὅμως ποὺ ἦταν πολὺ κοντὴ τὸ ἔκρινε ἔτσι:

«Καλὸ εἶναι... Μ' ἂν ἦταν λίγο χαμηλότερο γιὰ νὰ μὴν ἀναγκάζεται κανεὶς ν' ἀνεβαίνῃ στὸ σκαμνάκι γιὰ ν' ἀνάβῃ τὰ κεριά, θἄταν ὑπέροχο.»

Περιπλοκάς

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΤΖΙΤΖΙΚΙ

Μιὰ ἀράχνη ὕφαινε τὸν ἱστό της στὴ γωνιὰ ἑνὸς τοίχου.

Ὁ τζιτζικας ποὺ τραγουδοῦσε ἀδιάκοπα ἀπάνω στὴ λεύκα, τὴν εἶδε καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲ μοῦ λές, κουμπαροῦλα, γιατὶ κοπιάζεις ἄδικα: Ἕνας ξαφνικὸς ἀέρας ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο μπορεῖ νὰ σοῦ σχίσῃ τὸ πανί.

Ἡ ἀράχνη δὲν τοῦ ἀπάντησε κι' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά της. Σὲ λίγο ὅμως ἕνα παιδάκι τίναξε τὸ τόπι του ψηλὰ καὶ τὴ χάλασε.

— Βλέπεις, κουμπαροῦλα μου, τῆς λέει ξανὰ ὁ τζιτζικας, ἂν μ' ἄκουγες.

—Ἂν σ' ἄκουγα, τὸν ἔκοψε ἡ ἀράχνη, θὰ ζοῦσα μοιρολατρικὰ σὰν καὶ σένα. Καὶ ρίχτηκε στὴ δουλειά ἀπ' τὴν ἀρχή.

Νάρκισσος

ΔΥΟ ΑΗΔΟΝΙΑ

Ζοῦσαν κάποτε σ' ἕνα δάσος δυὸ ἀηδονάκια. Ἦταν εὐτυχισμένα μέσ' τὴ χαρούμενη φύση. Μὰ ἕνας φθονερὸς τοὺς ἔστησε ξώβεργα: καὶ τἀηδόνια βρέθηκαν κλεισμένα σ' ἕνα κλουβί, γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὸν ἀφέντη τους.

Τὸ πιὸ ζωηρὸ εἶπε στὸ ἄλλο:

—Ἀδελφούλη, δὲν μπορῶ νὰ καθήσω ἐδῶ-μέσα. Θὰ φύγω!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπόκριση, ἐπιχείρησε νὰ περάσῃ τὸ σωματάκι του ἀπ' τὰ σύρματα τοῦ κλουβιοῦ. Δὲν μποροῦσε ὅμως, γιατὶ τὰ διαστήματα ἦταν στενὰ γι' αὐτό. Προσπαθώντας, πέρασε τὸ σῶμα του ὥς τὴ μέση ἀλλὰ τὰ σύρματα τὸ ἔπνιξαν. Μισοπεθαμένο, ἔκανε μιὰ ὕστατη προσπάθεια κι' ἔπεσε στὸν κῆπο.

Τἄλλο ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὶς κινήσεις του, χωρὶς νὰ βγάζῃ ἄχνα, μόλις τὸ εἶδε ἑτοιμοθάνατο, στέναξε:

— Γιατὶ δὲν καθόσουν μέσ' στὸ κλουβί; Θὰ κέρδιζες τὴ ζωή σου.

— Καλύτερα μιᾶς στιγμοῦλας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ ὁλάκερης ζωῆς σκλαβιὰ καὶ φυλακή, εἶπε τὸ ἑτοιμοθάνατο καὶ σὲ λίγο, ἐλεύθερο, ξεψύχησε.

Οὐρανὸς τῆς Δόξης

ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΓΑΪΔΟΥΡΙ

Ἕνα ἄλογο κι' ἕνα γαϊδούρι, φορτωμένα, πήγαιναν μαζί.

Τὸ γαϊδούρι, πεισματάρικο, κλωτσοῦσε, δάγκανε, κι' ἀφοῦ ἔφαγε πολὺ ξύλο, προχώρησε. Συναντώντας τ' ἄλογο, ποὺ πήγαινε ἥσυχα τὸ δρόμο του, τὸ ρώτησε:

— Πῶς; Ἐσὺ δὲν ἀντιστέκεσαι;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνο, γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσουν νὰ κάνω τὴ δουλειά μου μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀναγκάσανε σένα.

Δικηγορίνα

ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥΛΑΡΙΑ

Δυὸ μουλάρια τραβοῦσαν τὸν καθημερινό τους δρόμο, τὸ ἕνα φορτωμένο μὲ σταφύλια καὶ τ' ἄλλο μὲ φραγκόσυκα. Ὁ κύριός τους πήγαινε ἐμπρός.

Τὸ μουλάρι μὲ τὰ σταφύλια, κουρασμένο ἀπ' τὸ βάρος, ξαπλώθηκε στὸ χῶμα· μὲ τρία τέσσερα κυλήματα, ὅλα τὰ σταφύλια ἔλυωσαν, τὸ ζουμὶ ἔτρεξε

ἀπ' τὶς σακκοῦλες κι' ἔτσι ὁ φίλος μας ξαλάφρωσε ἀρκετὰ τὴν πλάτη του.

Τὸ μουλάρι μὲ τὰ φραγκόσυκα θέλησε νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ κυλίστηκε κι' αὐτὸ στὸ χῶμα. 'Αλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺ· ἀγκιλωμένο ἀπ' τὰ ἀγκάθια τῶν φρούτων του, τρέχει, παρ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ φορτίου του, δαιμονισμένο ἀπ' τὸν πόνο

Naïς

ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Πάνω σ' ἕνα βουνὸ εἶχαν φυτρώσει πολλὰ κυκλάμινα. Ἄλλα χώθηκαν κάτω ἀπὸ σκίνα, κι' ἄλλα φύτρωσαν στοὺς ἐλεύθερους τόπους. Ἕνα παιδὶ ἦρθε μιὰ μέρα στὸ βουνὸ κι' ἔκοψε ὅσα φαινόνταν.

Τἆλλα τότε τοὺς φώναξαν:

— Δὲν σᾶς ἄρεσε νἆσαστε προφυλαγμένα, μόνο θέλατε ἥλιο καὶ ἀέρα. Νὰ τώρα ποὺ τὰ χάνετε γιὰ πάντα.

— Ναί, ἀπάντησαν ἐκεῖνα, μὰ τὰ χαρήκαμε ὅσο ζούσαμε.

Νταίζη

Τ' ΟΝΕΙΡΟ

Α'.

Ὁ Χάρρυ, **δωδεκάχρονο ἀγόρι** μὲ ἀγγελικὴ μορφή, ὁ χαϊδεμένος τῆς μαμμᾶς, ὁ λατρευτὸς τοῦ μπαμπᾶ, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τί θὰ πῇ λύπη καὶ *πίκρα, κοιμόταν γλυκὰ-γλυκὰ στὸ ἀναπαυτικό του κρεβατάκι*. Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε κανονικὰ κάτω ἀπ' τὰ πάλλευκα σκεπάσματα κι' ἀκουγόταν ρυθμικὰ ἡ ἀνάσα του.

Κοιμόταν ὁ Χάρρυ κι' ἔβλεπε ἕνα θλιμμένο γλυκόνειρο.

Ἦταν τάχα μέσα σ' ἕναν κῆπο πανώρηο. Τὰ *δέντρα* βαθήσκια ὕψωναν μὲ περηφάνεια τὴ γιγάντια κορμοστασιά τους, καὶ τ' ἀγέρι ἀναδεύοντας τὴν πλούσια φυλλωσιά τους σφύριζε χαρούμενες *στροφές*. Ἄνθια μυριστικά, χιλιόχρωμα στολίζαν τὶς πρασιὲς καὶ μύρωναν τὸν ἀγέρα μὲ τὸ μοσκοβόλημά τους. Χρυσόχνουδες πεταλοῦδες, θεότρελλες παίζανε μεθυσμένες κυνηγητὸ ἀπ' τὄνα λούλουδο στ' ἄλλο. Μυριάδες γλυκόλαλα πουλιὰ πετοῦσαν γοργοφτέρουγα ἀπὸ δέντρο σὲ δεντρί, ἀπὸ κλάδο σὲ κλαρὶ τονίζοντας ἀλλέγρους σκοπούς.

Κι' ἦταν μέσα στὸν κῆπο τὸν πανώρηο συντριβάνια κρουσταλλένια, ἀστείρεφτες πηγές, κελλαριστὰ ρυάκια, λίμνες ρωμαντικές, ποὺ πάνου στὰ ροδόνερά τους κολυμποῦσαν μεγαλόπρεπα λευκοφτέρουγοι κύκνοι.

Μιὰ ἀπόκοσμη ἁρμονία ἀντηχοῦσε ψηλάθε μέσα σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κῆπο τὸν ξωτικό.

Καὶ στὰ γελούμενα ἐπουράνια, κάποια *ἄσπιλα σύννεφα ποὔμοιαζαν* μὲ φτερούγες ἀγγέλων—μὴν ἦταν ἀλήθεια ἀγγελούδια; — παίζαν σὰν ἄδολες ψυχές.

*Ὅσοι βρισκόταν μέσα στὸν ὥριο κῆ*πο, στ' ἀπόσκια μονοπάτια κάτου ἀπ' τὶς ὑψηλὲς ἀψίδες τῶν δέντρων του — κι' ἦταν σχεδὸν ὅλοι παιδιά, παιδάκια ξένοιαστα εἶχαν τὴ *σφραγίδα* τῆς χαρᾶς στὴν ὄψη τους τὴ γλυκειά, τὸ γέλιο ποὺ ἠχολογοῦσε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀργυρόηχο κι' ὁ ἦχος του γινόταν ἕνα *μὲ τὴ γλυκειὰ ἁρμονία ποὺ ἀντηχοῦσε* ψηλάθε.

Ὅλος ὁ κῆπος ἦταν ἕνα ἀπέραντο γιορτάσι.

Κι' ἔβλεπε τάχα ὁ Χάρρυ πὼς ἔφευγε ἀπ' τὸν πανέμορφο κῆπο, ἔφευγε... ἔφευγε.., Κι' εἶχε τὴ γλαυκή του ματιὰ βουρκωμένη. Λυπόταν τόσο νὰ ἀποχωριστῇ τ' ἀγαπημένα του τὰ δέντρα, τὰ μοσκομύριστα λουλούδια, τὰ γλυκόφωνα πετούμενα, τὰ ὁλόχαρα παιδάκια! Μὰ ἔνοιωθε μέσα του μιὰ κρύφια φωνὴ ποὺ τοῦ ψιθύριζε χαιρέκακα: «Ἔλα, ἔλα· ὥρα νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ». Κι' αὐτὸς τυφλὰ ὑπάκουε. Κι' ὁλοένα ἔφευγε. Γύρισε τὸ ξανθόμαλλο κεφάλι του κι' ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ ματιὰ ὅλα τ' ἀγαπημένα του τὰ πλάσματα καὶ μαζὶ τὴ δωδεκάχρονη ζωὴ ποὺ εἶχε ζήσει σιμά τους.

Καὶ βγῆκε. Ἔκλεινε τώρα πίσω του μὲ τ' ὁλότρεμο χέρι του τὴ μεγάλη, πράσινη πόρτα τοῦ κήπου τοῦ ξωτικοῦ, πράσινη ἀπ' τὸ μυριόκλωνο κισσὸ ποὺ τὴν εἶχε σφιχταγκαλιασμένη. Καὶ τότε ἡ βουρκωμένη του ματιὰ ἔπεσε πάνου σὲ μιὰ ἐπιγραφὴ μισοκρυμμένη ἀπ' τὰ κλώνια τοῦ κισσοῦ καὶ τὴ διάβασε· ναί, τὴ διάβασε ὁ Χάρρυ. Διάβασε τὰ χρυσά της τὰ γράμματα. Ἔγραφε: «Ἐδῶ μέσα κατοικεῖ ἡ εὐτυχία».

Λυσόχαρτο

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΑΜΙΑΣ

Ἤμουν ἀνεβασμένος στὴν ἕδρα καὶ φώναζα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη:

— *Παιδιά, πότε πιὰ θὰ φέρετε* λεπτὰ γιὰ τὸ ταμεῖο τῆς τάξεώς μας; Κόλλα μπλὲ γιὰ τὴν ἕδρα δὲν ἔχουμε, οὔτε πυναῖζ γιὰ τὸ χάρτη. 'Ακούσατε;

Κρατοῦσα τὸ ταμεῖο τῆς τάξεώς μας. Γιὰ τὸ ταμεῖο αὐτό, κάθε παιδὶ ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ φέρνῃ μιὰ δραχμὴ τὴν ἑβδομάδα, κι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ χρησίμευαν *γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς τάξεως, καὶ* γιὰ τὶς σχολικὲς ἐκδρομές.

Ἐνῶ, λοιπόν, ἔλεγα αὐτά, μπαίνει ὁ καθηγητὴς μέσα, καὶ μᾶς λέει ὅτι θὰ *πᾶμε ἐκδρομή*. Ἔπειτα γυρίζει σὲ μένα, ζητώντας μου νὰ τοῦ δώσω τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ταμείου μας, καὶ τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ κονονίσῃ γιὰ τὴν ἐκδρομή. Ἐγὼ κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ ποὺ δὲν εἶχε οὔτε δεκάρα τὸ ταμεῖο μας, δὲν μίλησα, ἐνῶ τὰ παιδιὰ γελοῦσαν μὲ τὸν κ. ταμία, ὅπως μ' ἔλεγαν.

Ὁ καθηγητὴς τὸ *κατάλαβε*, κι' ὅλες οἱ παρατηρήσεις του ξέσπασαν ἀπάνω μου. Θυμωμένος μὲ τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἑαυτό μου, κάθησα ντροπιασμένος *στὸ θρανίο μου*, καὶ τότε μόνο σκέφθηκα ὅτι εἶναι καλύτερα κανεὶς «νὰ κάθεται στ' αὐγά του», παρὰ νὰ θέλῃ τίτλους καὶ μεγαλεῖα.

Πειραιωτάκι

ΤΟ ΞΕΦΥΛΛΙΣΜΑ ΔΥΟ ΡΟΔΩΝ

Κάτω στὸ βάθος τοῦ κήπου, ἀνάμεσα στὰ πολύχρωμα λουλούδια, μιὰ τριανταφυλλιὰ ἅπλωνε μὲ χάρη τὰ κλαδιά της. Ἕνα ζηλευτὸ ρόδο κοίταζε *μεγαλόπρεπα* ὁλόγυρά του, καμαρώνοντας.

Ἕνα παιδάκι, πρόσχαρα πηδώντας, τὸ εἶδε καὶ τὸ ἔκοψε. Τὸ μύρισε, τὸ χάϊδεψε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ καὶ τράβηξε ὕστερα τὸ δρόμο ἥσυχα, ἀκολουθώντας τὴ μαμμά του.

'Αλλὰ τοῦ ρόδου ἡ ζωὴ στὰ χέρια *τοῦ παιδιοῦ* ἦταν λίγη. Ἄρχισε νὰ τὸ μαδᾶ καὶ στὸ διάβα του σκόρπισε τὰ ροδοπέταλά του.

. . . .

Σὲ μιὰ καμαρούλα, τὴν ὥρα τούτη τῆς δύσης τὴ στερνή, ἀπάνω στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι σβύνει ἥσυχα τὸ μικρὸ παιδάκι.

Τώρα ὅμως δὲν εἶναι πρόσχαρο, γελαστό· εἶναι χλωμὸ μὲ μεγάλα μαυράδια γύρω στὰ μάτια, μὲ χείλη ὠχρά, κι' ἀπάνω του μὲ ἀγωνία σκύβει ἡ δυστυχισμένη του μητέρα.

Σβύνει ἥσυχα τὴν ὥρα τούτη ποὺ πέρα κεῖ στὴ δύση σβύνει κι' ὁ ἥλιος.

Σβύνει ἥσυχα καὶ σκορπάει γύρω του πλῆθος ροδοπέταλα, ὅπως τὸ ρόδο ἐκεῖνο. Σκορπάει *ροδοπέταλα*, σκορπάει ἀναμνήσεις. Σκορπάει τὰ πρῶτα του γέλια, τὰ παιχνίδια του. Σκορπάει τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχε στηρίξει ἐπάνω του ἡ δυστυχισμένη του μάννα. Καὶ τὸ κεφαλάκι του γέρνει βαρύ, ὅπως τοῦ μαραμένου ρόδου.

Γλυκειὰ Παρηγοριὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ *σχολεῖο*.

—Ἡ Μαύρη Θάλασσα εἶναι συγγενὴς μὲ τὴ Νεκρά;

— Γιατί, ἀνόητε; Πῶς σοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Μ' ἂν δὲν ἦταν, θἆχε πένθος;

Δανάη

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

'Απὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ 'Εσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς 'Αγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ 'Αδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Ἡ 'Απλῆ ζωή, ὑπὸ 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ 'Επιτυχία εἰς τὴν ζωήν, ὑπὸ 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 50. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὰ Διηγήματα, τοῦ Rudyard Kipling. Μετάφρασις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4,50 καὶ 6,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 18ην Αὐγούστου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. —Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ* Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. *Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ πολὺ τοὺς φίλους μου καὶ τὶς φίλες, ποὺ ἔχει λήξει πρὸ πολλοῦ ἢ καὶ πρὸ ὀλίγου ἡ συνδρομή τους, ***νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ γρηγορώτερο***. Μ' αὐτὴ τὴν κρίση ποὺ περνοῦμε, τὰ ἔξοδα εἶναι πολλά, οἱ ἀνάγκες μεγάλες, καὶ δὲν εἶναι σωστὸ καὶ δίκαιο νὰ καθυστερῇ κανεὶς ὅ,τι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἤδη πληρώσει. Οὔτε νὰ λέῃ: «τί θὰ προσθέσουν οἱ 100, οἱ 55, οἱ 30 δραχμές μου;» Γιατὶ ἀπὸ μικρὰ ποσὰ γίνονται τὰ μεγάλα, κι' εἶναι μεγάλο τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ καθυστερεῖται ἀπὸ ληγμένες συνδρομές...

'Επίσης, νὰ μὴ περιμένῃ κανεὶς νὰ τοῦ στείλω εἰσπράκτορα, ποὺ δὲν ἔχω. Γιατὶ ὁ εἰσπράκτορας κρατεῖ τὸ λιγώτερο 20 τοῖς ἑκατὸ γιὰ τὸν κόπο του, καὶ φυσικὰ δὲν μὲ συμφέρει νὰ παίρνω 80 μόνο δραχμὲς γιὰ μιὰ συνδρομή, ἀφοῦ κι' οἱ 100, μὲ τὰ σημερινὰ ἔξοδα, εἶναι λίγες... Κι' οἱ 'Αθηναῖοι λοιπὸν ἂς μοῦ στέλνουν ἢ ἂς μοῦ φέρνουν τὴ συνδρομή τους ἀπευθείας. Τοὺς εἶναι τόσο εὔκολο! Ὅσοι πάλι μένουν σ' Ἐπαρχία, ἔχουν τὴν εὐκολία τῆς ταχυδρομικῆς 'Επιταγῆς, ποὺ εἶναι καὶ τὸ ἀσφαλέστερο μέσο.

Στὴ Σελίδα Συνεργασίας δημοσιεύω σήμερα κάμποσους ἀπὸ τοὺς βραβευθέντας κι' ἐπαινεθέντας Μύθους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Στὸ ἑπόμενο θὰ δημοσιεύσω κι' ἄλλους. Μοῦ φαίνεται πολὺ διασκεδαστικὴ κι' ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἡ συλλογή.

Ἡ γραμματοπλημμύρα ἐξακολουθεῖ. Θἀπαντήσω μὲ λίγα λόγια σ' ὅσους μπορέσω. Καὶ πολλοὶ θὰ μείνουν γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Ἴσα-ἴσα, ***Χλόη***, ποὺ ἡ Χιονία ἔχει τώρα ἕνα χαριτωμένο κάτασπρο γατάκι, κι' εὐχαρίστως ὁ κ. Φαίδων σοῦ τὸ χαρίζει. Ἔλα νὰ τὸ πάρῃς ὅποτε θέλεις. Καὶ πὲς τῆς ἀδελφῆς σου νὰ μὴ διστάζῃ καθόλου.

Νὰ κι' ἡ ***Καμέλια***, ποὺ τόσο μὲ τίμησε, ἀφοῦ ὄχι μόνο ἀρίστευσε στὶς ἐξετάσεις της, ἀλλὰ πῆρε καὶ τὸ μεγαλύτερο βαθμὸ τοῦ Γυμνασίου της. Καθὼς θὰ εἴδατε δὲν εἶναι ἡ μόνη, μέσα στὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ μὲ τιμᾶ ἔτσι. Ὅσο γιὰ τὸ παράπονό της ὅτι καμμιὰ Διαπλασοπούλα δὲν ἀνταποκρίθηκε στὴν 'Αγγελία της γι' ἀλληλογραφία, ἐλπίζω νὰ εἶναι προσωρινό· πολλὲς θὰ τῆς γράφουν, ἂν δὲν τῆς ἔγραψαν κιόλα. 'Εγκάρδια συγχαρητήρια.

Καὶ σένα, ***Δανάη***, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου, ποὺ τὸ πῆρες μ' ὅλη τὴν αὐστηρότητα ποὺ εἴχατε φέτος ἐκεῖ. Κρῖμα ὅμως νὰ μὴ μοῦ γράφῃς συχνότερα! Τὰ γράμματά σου, ὡραῖα κι' εὐανάγνωστα, μ' εὐχαριστοῦν τόσο πολύ! Καὶ τὰ Π. Πνεύματα ὡραιότατα.

Χαίρω, χαίρω, ***'Ηπειρωτοπούλα***, ποὺ μπαίνεις στὴν κίνηση καὶ θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά. Τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ τὴν εἶδες. *Ναί*, στὴ δημοτική, τὸ ἄρθρο τοῦ πληθυντικοῦ εἶναι τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τἀρσενικὰ καὶ γιὰ τὰ θηλυκά: ***οἱ ἄντρες, οἱ γυναῖκες, οἱ συνήθειες***. Κακὰ τὸ θηλυκὸ τὸ γράφουν μερικοὶ ***ἡ γυναῖκες, ἡ συνήθειες***. — Γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, κατὰ σύμπτωση, μὲ ρωτᾷ σήμερα κι' ὁ ***'Αστιδεύς***.

Μεγάλη 'Ελλάς, τὴ διαλογὴ τὴν ἔκαμε ἕνας συνεργάτης μου μὲ δικό του σύστημα, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸ τοῦ κ. Νιρβάνα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο λείπουν καὶ τὰ εἰσαγωγικά. Ἔχεις δίκιο, ἡ Ἥβη καὶ ὄχι ἡ Ἠὼς εἶναι ἡ «θεὰ τῆς νιότης», ἀλλὰ εὔκολα μαντεύεται τὸ λάθος στὸ χαρακτηρισμό, γιατὶ καὶ ἡ Ἠὼς νιότη εἶναι.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***Μόννα Βάννα***, κι' εὐχαριστῶ πολύ. Δὲν θυμοῦμαι τώρα πῶς ἦταν ὁ ἀρχικὸς τίτλος, γιὰ νὰ σοῦ πῶ γιατὶ τὸν ἄλλαξα. Αὐτῶν ποὺ στέλνεις σήμερα δὲν θὰ τὸν ἀλλάξω καὶ μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχη. Περιμένω καὶ τἆλλα. Μόνο ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι προτιμῶ τἁπλά, τὰ καθαυτὸ παιδικά. Τὸ δικαίωμά σου δὲν παραγράφεται, ὥστε ὅποτε ἔλθῃ ὁ ξάδερφός σου, θὰ πάρῃ τὸ βιβλίο.

Ρόδη Οὐράνη, ὁ 'Ανανίας σ' εὐχαριστεῖ ποὺ τὸν θυμήθηκες· ἀλλὰ τὸ ἀνέκδοτο αὐτό, ἂν καὶ τὸ εἶδες σὲ «τελευταῖο» γαλλικὸ περιοδικό, εἶναι πασίγνωστο ἀπὸ χρόνια. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι νέοι, ἐκτὸς αὐτοῦ ποὺ γράφεις, ξόδεψαν ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν γιὰ νὰ τυπώσουν τὴν πρώτη τους συλλογή. Νεανικὴ φιλοδοξία καὶ ... ἀπερισκεψία. Σοῦ συσταίνω τὴν «Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη» τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν 'Ωφελίμων Βιβλίων.

Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, ***'Ανθισμένη Λεμονιά***. 'Αλήθεια, ἂν δὲν μοῦ τὄλεγες, δὲν θὰ πίστευα ποτὲ πὼς εἶσαι μόνο 14 ½ χρονῶν. Μοῦ φάνηκες 16—17. 'Αλλ' αὐτὴ τὴν πρόωρη ἀνάπτυξη τὴν ἔχουν πολλὰ κορίτσια. Κάποτε σταματᾷ καὶ τότε φαίνονται ... ὅσο εἶναι. Ἔτσι καὶ σὺ ὅταν θὰ ἔλθῃς ἐδῶ φοιτήτρια: θὰ εἶσαι 16 ½ χρονῶν καὶ τόσο θὰ φαίνεσαι. Πειράζει ὅμως ἂν καὶ τότε ἀκόμα θὰ φαίνεσαι 2—3 χρόνια μεγαλύτερη; Δὲν πιστεύω...

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ ἔλαβα ***Βύρων***, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Ὤ, ποτὲ δὲν συλλογίστηκα τέτοιο πρᾶγμα «γιὰ τὸν ***Βύρωνά μου***»!.. Εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρά σου γιὰ τοῦ χρόνου καὶ νὰ μὲ συσταίνῃς τότε στοὺς μαθητές σου...

Ρέα Συλβία, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαιρετῶ τὴ νέα μου φίλη. Περιμένω γράμμα ἀπὸ τὴν ὀρεινή σου ἐξοχή. Φίλησέ μου καὶ τἀδέλφια.

Σὲ συγχαίρω, ***Πασχαλιά***, ποὺ προβιβάστηκες καὶ σὺ μὲ τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς τάξης σου. Ναί, πολλὰ Διαπλασόπουλα εἶναι στὸ Γυμνάσιό σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὰ ψευδώνυμά τους. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὰ γνωρίσῃς εἶναι νὰ φορῇς τὸ Σῆμα.

Φαντάζομαι τί ὡραῖα θὰ περνᾷς στὴ Γλυφάδα, ***Νεράϊδα τῶν 'Αγρῶν***. 'Αλλὰ 60 μπάνια μήπως εἶναι πολλά;.. Μοῦ φαίνεται ὅτι 40 ὡς 50 φτάνουν. Λύσεις φυλλαδίων ποὺ δὲν δημοσιεύθηκαν ἀκόμη, ἔχεις πάντα καιρὸ νὰ τὶς στείλῃς.

Καὶ σένα, ***Βρησεῒς***, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προβιβασμό σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ — ἀλλὰ μὲ πιὸ σκοῦρο μελάνι...

Δὲν εἶναι τίποτα ἐκπληκτικό, ***Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα***, ἂν οἱ Γύφτισσες «λένε σωστὰ μερικὰ πράγματα τοῦ παρόντος καὶ τοῦ παρελθόντος». Γιατὶ ἄλλα τὰ μαντεύουν — κι' εἶναι τόσο εὔκολο ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἔχουν μπροστά τους — ἄλλα τὰ πετυχαίνουν κατὰ σύμπτωση καὶ ἄλλα τὰ πληροφοροῦνται μὲ τρόπο. Ἔλαβα καὶ τὸ κομμάτι σου.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***Κυρὰ Φρασύνη***. Μὰ καὶ στὰ προηγούμενα, μοῦ φαίνεται, ἀπήντησα. Διαβιβάζω τὰ θερμὰ συγχαρητήριά σου στὴν ***Περιπλοκάδα*** γιὰ τὴ «Σφραγίδα τοῦ 'Ολέθρου». Πῶς σοῦ φάνηκαν οἱ καλοκαιρινοὶ Διαγωνισμοί;

Εἴδατε στὶς 'Εγκρίσεις κάποιους ***Μαΐστρους, Γαρμπῆδες*** κτλ.; Εἶναι ψευδώνυμα νέα Κερκυραίων φίλων μου, ποὺ ἔκαμαν τὸ «Σύλλογο τῶν 'Ανέμων» μὲ κύριο σκοπὸ τὸ Ξεσπάθωμα. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ περιμένω πολλά...

Μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου, ***Λήδα***, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Καὶ διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὴ ***Σαπουνόφουσκα*** γιὰ τὸ ποιηματάκι της «Ἡ βάρκα τῆς χαρᾶς».

Σοφία Ρέλλα, Μαντὼ Μαυρογένους, Μαργαρίτα, Λήδα, 'Αλκυονίς, Ἔξυπνο 'Αστέρι, 'Ονειροπλέχτρα, Παραμυθένια, 'Ιολέ, Μαρία Καστανᾶ, μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση διάβασα τὰ πρῶτα σας γράμματα καὶ χαίρω ποὺ ἀποφασίσατε νὰ μπῆτε στὴν κίνησή μου. 'Ελπίζω νὰ μοῦ γράφετε συχνά. Τὶς παραγγελίες σας ἐξετέλεσα.

Βρυσοῦλα, Χωρὶς Φτερά, Κρινάκι, Χρυσόνειρο, 'Αγνή, 'Αγριοκάτσικο, Θλιμμένη Γοητεία, Μπουμπουλίνα, 'Εδίθ, Λελούδω, Γιόλα, Ρέλια, Μελαχροινὴ Συριανοπούλα, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ καὶ ***Πειραιωτάκι***, καλά μου παιδιά, κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπο νἀπαντήσω στὰ γραμματάκια σας, ποὺ μὲ τόση εὐχαρίστηση διάβασα. Δὲν πειράζει, θὰ μοῦ ξαναγράφετε...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νερόμυλος, ἀ. (ΝΝ). Μεφιστοφελής, ἀ. (ΑΑ). Βιλαρδουῖνος, ἀ. (ΑΚ). Ἱππότης τοῦ 'Αέρος, ἀ. (ΝΑ). Σπασμένη Κιθάρα, κ. (ΑΒ). Λήμνιος 'Ανθός, ἀ. (ΝΚΒ). 'Αγριλιά, κ. (Κ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Χρῖστον Παπαχριστόπουλον*** (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου καὶ πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες στὴ νέα σου διεύθυνση·) ***Βεδουῖνον*** (θὰ στείλῃς ὅταν ἰδῇς τὴν προκήρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἑξαμηνίας·) ***Τριπολιτσιωτάκι*** (ἔστειλα 11 τετράδια· εἶδες τί καλὰ ποὺ εἶναι τὰ Διαπλασόπουλα;) ***Μηλολόνθην*** (ἔστειλα· στὸ Δικτυωτὸ ἐκεῖνο εἶχε γίνει λάθος ποὺ διορθώθηκε·) ***'Αγνὸ 'Ιδανικὸ*** (δὲν πειράζει· τὸ σημείωσα·) ***Ταξιδιώτην*** (ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο·) ***Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς*** (ἡ τελευταία λέξη τοῦ Γρίφου τοῦ 33 φυλλαδίου, ἀντὶ χάνε, θέλει ***χάνι***· περιμένω·) ***Περαστικὸν*** (δὲν ἔχει νόημα τὸ τετράστιχό σου· τί εἶναι αὐτὸ τὸ «κῦμα ἀπ' τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά»· ἡ γῆ ἔχει κύματα; ἐξήγησέ μου·) ***Δοξασμένο Τριπολιτσιωτάκι*** (ἔλαβα· περιμένω·) ***Α. Γκιόλμαν*** (δὲν θυμοῦμαι τώρα, οὔτε εὐκαιρῶ νὰ ψάξω· τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι ἐλήφθη καὶ περιμένει τὴ σειρά του γιὰ νὰ κριθῇ· θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς·) ***Κρητικὸ 'Ακρογιάλι*** (ἡ ἀδελφή σου πρέπει νἄχῃ ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο ἀπὸ μένα γιὰ

νὰ στείλῃ κομμάτι·) *Ἰουλιέτταν Ρωμαίου* (ἔλαβα κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου 10 δρχ.· στὸ γράμμα σου ἐλπίζω ν' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·) *Βέδαν* (ἀντὶ τοῦ *ὤδης-ῶδες* μεταχειρίζονται *ὠδικος-ὠδικο*· μπορεῖ νὰ-ναι σωστὸ στὴ δημοτική, ἀλλὰ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου: *Θηριώδικο, τερατώδικο, δημιχλώδικο*, τί ἄσχημα!) *Μελαχροινούλαν* (τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· σοῦ ἔστειλα 5 τετράδια·) *Λὸν Κιχώτην* (στὸ ἴδιο χαρτὶ γράμμα καὶ Διαγωνισμός; δὲν κάνει, τὸ κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται χωριστά·) *Γεώργιον Δ. Γατόπουλον* (χωρὶς ψευδώνυμο ὄχι·) *Σεπεσμένον Δόρδον* (ἔστειλα 200 τετράδια Μ. Μυστικῶν·) *Γαργαντούαν* (ἔστειλα 6 τετράδια·) *Αὔραν Καρεκλᾶ* (στὸν 'Οδηγὸ θὰ ἰδῇς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται νὰ ξέρῃς γιὰ τὴν κίνησή·) *Πληγωμένον Ἀετὸν* (ἔλαβα·) *Λίτσαν Ἰωαννίδου*, *Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Αὐγούστου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2600ῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου.

502. *Λεξίγριφος*

Τὸ πρῶτο δέν εἶναι κακή...
Τἄλλο νησὶ μεγάλο,
Καὶ κάποια Νύμφη τ' ὅλο μου,
Γνωστή σου χωρὶς ἄλλο.

Μαρίνος Βέγιας

503. *Στοιχειόγριφος*

Ὁ διάβολος, ὁ πειρασμὸς
Ἂν χάσῃ ἕνα του γράμμα,
Γίνετ' ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ
Φίλους πιστοὺς—τί θάμμα!

Ἠλιογέννητη

504. *Μεταγραμματισμὸς*

Χαραχτῆρα ἔχει κακό,
Μὰ τὸ λάμβδα κάνεις ρῶ
Κι' εὐθὺς γίνεται πολὺ
Μαῦρο κι' ἄγριο πουλί.

Ἑκάτη

505. *Αἴνιγμα*

Τίποτε ἀπ' τὸ τίποτε
Μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ;
Μὰ κι' ὅ,τι ὑπάρχει, τίποτε
Μπορεῖ ποτὲ νὰ μείνῃ;
Αἰώνιο εἶναι κι' ἄφθαρτο,
Μορφὲς μόνον ἀλλάζει,
Μὰ οὔτε προσθήκη σοῦ' ἔλλειψη
Ποτὲ δὲν παρουσιάζει.

Πανελλήνιο Ὄνειρο

506. *Φαροκόκκαλον*

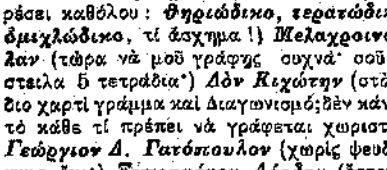

Νἀντικασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: ἀρχαῖος ναύαρχος, ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, βασιλεὺς τῆς Θράκης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, μετεωρολογικόν, ὀπτικὸν ἐργαλεῖον.

Ἑρμῆς

507-511. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κύμη, γάμος, Δανός, Κῦρος, ἀετός.

Ἰὰς

512-514. *Συμπλήρωσις Ρητῶν*

1. Σ— τὸ — ς.
2. Μ— τὸ — ν.
3. Φ— τὸ — ς.

Μυρεβέλος Ἄνδρος

515. *Ἐπιγραφὴ ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος*

* * Τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα ἑκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
* * τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀ-
* * στερίσκων, ἀποτελοῦν Ἐπιγρα-
* * φὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· 2, Ὄρος ἑλλην. νήσου· 3, Ἀρχαῖος γλύπτης· 4, Μοῦσα· 5, Μέρος τοῦ λόγου· 6, Πολύτιμον μέταλλον.

Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους

516. *Φωνηεντόλιπον*

κρ - λσν

Νέλλη

517. *Γρῖφος*

λελελε λε
λε λε
λε λε τὄπαν!
λε λε
λε λε

Νηρεὺς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

308. Ὑπολαΐς (ὑπό, λᾶ, ἴς.) — 209. Σεμίραμις (σέ, μή, Ρᾶ, μῆς).—310. Τράγος-Τάγος.—311. Δῆλος-Βῆλος.

312.
Σ Ε Λ Α Σ Σ Ι Μ Ω Ν Η Ρ Α
Ο Ο Ο Α Ν
Α Σ Υ Σ Ν Η Δ Ι Η
Ο Υ Η Β Κ
Α Η Ρ Ν Α Δ Η Ρ Η Α Ι Ο Σ

313. ΚΟΛΟΜΒΙΑ (ὄμμα, Δαμία, Μαῖα, βόμβα, Ἰμαλαΐα, Ἄλβα.) — 314-318. Διὰ τοῦ Φ: *φάρος* (ἢ *Πάφος*,) *φανός*, *φακός*, *τραφός*, *ὄφελος*.—319. ΑΕΙ ΤΑ ΠΕΡΥΣΙ ΒΕΑΤΙΩ (ΙΑμος, φαΕΙνός, ΚαΤΑνη, ὅΠΕρος, κάΡΥον, ΛυΣΙας, λίΒΕΛλος, ΚριΤΙας, Ἀῶος)—320. Ζεῖ χύτρα, ζεῖ φιλία.—321. Ἀ-*πὸ τὰ μετρημένα τρῶει ὁ λύκος*. (ἀπὸ τᾶ μς, τριμ ἐν α, τρο ἢ ὁ λύκος.) — 322. Angle-ange-âne.—323.

Η Ι Ε Ρ
Ι Ο Δ Ε
Ε Δ Ε Μ
Ρ Ε Μ Υ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ'—404]

Ἐ! *Μενεξεδένιο Ὄνειρο, Ἔξυπνο Κυπριωτάκι, Πληγωμένε Ἀετέ*, τὶ πατριωτάκια δὲν κρύβονται. *Κοζάκος*

[ΑΒ'—405]

Νὰ καὶ μία ἀποκάλυψις: *Πεταχτὴ Κουκλίτσα*=Βεατρίκη Ἀγγελούδη. *Κοζάκος*

[ΑΒ'—406]

Καϊμένε *Νάρκισσε*, φύλαξε λίγη ἐξυπνάδα, καὶ γιὰ ἄλλοῦ πουθενὰ γιατὶ μὲ πέθανες μὲ τὶς ἀσκήσεις σου.

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΒ'—407]

Γιόλα, *Φιόρο τοῦ Λεβάντε, Γιολάντα, Καστανούλα, Νέλλη*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Περιμένω στὸ Μαροῦσι ποὺ παράθεριζουμε. Δ/σις: Φαρμακεῖον Ψαρουδάκη, διὰ Χρυσὴ Πεταλουδίτσα.

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

[ΑΒ'—408]

Φιόρο τοῦ *Λεβάντε*, τί γίνεσαι; Θὰ ξαναπᾶμε καὶ φέτος εἰς τὴν Λιτάνεια τοῦ Ἁγίου; Θ' ἀνεβοῦμε καὶ ὡς τὴν Μπόχαλη; Περιμένω τετραδιάκι σου.

Ξανθὴ Κινεζούλα

[ΑΒ'—409]

Νόρμα, *Μακεδονικὸ Ἐντελβάϊς, Φιόρο τοῦ Λεβάντε, Λυσόχαρτο, Γιολάντα, Τρύπα στὸ Νερό*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Θέλετε; Δ/σις: Κυρίαν Νίτσαν Μακράκη, Οἰκία Δημέα, διὰ Ξανθὴ Κινεζούλα, Μαροῦσι.

Ξανθὴ Κινεζούλα

[ΑΒ'—410]

Διαπλασόπουλα-ες, βασιζόμενος σὲ σᾶς προκηρύσσω τρίδραχμο δίμηνο διαγωνισμὸ τοπείων. Βραβεῖα ἐκλεκτότατα! Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ ἀλληλογραφῶ. Κ. Τσουμάκην, Κρισήλα 1, Ἀθήνας, διά: *Ὀλιβιέρον Κρόμβελ*

[ΑΒ' 411]

Στὸν ἀγαπητό μας Πρόεδρο *Ἀρίονα*, γιὰ τὴ γιορτή του χρόνια πολλά.

Ἀρτεμίς, Φερνάνδος

[ΑΒ'—412]

Ἀλληλογραφοῦμεν, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά. Γράψατε: Κυρίαν Ἰωάνναν Τσαντίλη, Μύκονον, διά: *Μαντὼ Μαυρογένους*, *Ἠπειρωτοπούλα*.

[ΑΒ'—413]

Ἀνθισμένη Τριανταφυλλιά, Νόρα, ποία ἡ Δ/σίς σας; *Λυγαριά*

[ΑΒ'—414]

Ἀγνή, τὸ ξέρω ποὺ εἶμαστε ξαδέρφια, ἂν καὶ δὲ γνωριζόμαστε. Δέχομαι εὐχαρίστως Μ. Μυστικά. Στεῖλε πρώτη.

Ἰάσων

[ΑΒ'—415]

Διεύθυνσίς μου ὡς τὶς 11 Σεπτεμβρίου: Γεώργιον Λαγόν, Στρατολογικὸ Γραφεῖο, Θεσσαλονίκην, διά: *Δικηγορίνα*

[ΑΒ'—416]

Ἐλντα, *Φιόρο τοῦ Λεβάντε, Μπουμπουλίνα*, ἔγραφα γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε;

Ρέμβη

[ΑΒ'—417]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Διαπλασόπουλα-ες, ὑποστηρίξτε τὸν (ΑΒ'—347) διαγωνισμό μας *Παιδικοῦ Πνεύματος*. Ἀντιπρόσωποι Πειραιῶς: *Ἀγράμπελη*, *Ἑκάτη*.

[ΑΒ'—418]

Ἡ Δ/σή μας γίνεται: Λαναρᾶς, Γρηγορίου Παλαμᾶ 19-Β, Θεσσαλονίκη.

Βέδας - Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

[ΑΒ'—419]

Σφιγξ, Μιρέϊγ, σᾶς ξέρω. Ἀλληλογραφοῦμε, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Στεῖλτε πρῶτες. Δ/σις: (ΑΒ'—368).

Ἐλπὶς

[ΑΒ'—420]

Δικηγορίνα, Γλυκειὰ Ὀνειροπόλος, Θεότρελλη Ξανθούλα, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια;

Ἐλπὶς

[ΑΒ'—421]

Περιμένω τετραδιάκια, κάρτες ἀπὸ ὅσους δὲν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη. Δ/σις: (ΑΒ'—341.)

Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΒ'—422]

Δὸν Κιχώτη, Γιούλη Ἄνθη, σᾶς ξέρουμε (Εἴστε οἱ...) Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; (ΑΒ'—181).

Ὀνειροπλέχτρα, Γιόλα

[ΑΒ'—423]

Μπουμπούλ, Μικρὲ Ἠπειρωτάκο, Ἀνέσπερη Εὐτυχία, γιατὶ τόση περιφρόνηση στὰ τετραδιάκια μας;

Ἀγγελούδι τῶν Ὀνείρων, Ἀτθίς

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Ζταύρου 10, Ἀθῆναι